

## እግዚአብሔር የሚጠላው ፍቅር

1ኛ ዮሐንስ 2:12-17

የአንደኛ ክፍል ተግሪዎች የሆሰፒታል ውስጥ ጉብኝታቸውን እንደፈጸሙ፤ በጉብኝቱ ወቅት የመራቻቸው ነርስ ጥያቄዎቻቸውን እንዲያቀረቡ ዕድል ሰጠቻቸው። ወዲያው አንድ እጅ ከባቢውን አየር እየሰነጣጠቀ ወደ ላይ ብቅ አለ።

«እዚህ የሚሠሩ ሰዎች ደጋግመው እጃቸውን የሚታጠቡት ለምንድን ነው?» ሲል አንድ ትንሽ ልጅ ጠየቀ።

ነርሷም፤ «ሁልጊዜም እጆቻቸውን የሚታጠቡት ለሁለት ምክንያቶች ነው። በመጀመሪያ፤ ጤንነትን ስለሚወዱ፤ ሁለተኛ፤ ተሐዋሶቻችንን ስለሚጠሉ» ስትል ጥሩ ምላሽ ሰጠች።

በአያሌ የሕይወት ክፍሎች ፍቅርና ጥላቻ ጎን ለጎን ይሄዳሉ። ሚስቱን የሚወድ ባል እርሷን የሚጎዳትን ነገር ይጠላል። «እግዚአብሔርን የምትወዱ ክፋትን ጥሉ» [መዝ. (97):10]። «ፍቅራችሁ ያለ ግብዝነት ይሁን። ክፉውን ነገር ተጸዳችሁ፤ ከበጎ ነገር ጋር ተባበሩ» (ሮሜ 12:9)።

የዮሐንስ መልእክት ትክክለኛውን ዓይነት ፍቅር እንድናደርግ አስታውሶናል (1ኛ ዮሐ. 2:7-11)። አሁን ደግሞ እግዚአብሔር የሚጠላው የተሳሳተ ፍቅር እንዳለ በመግለጽ ያስጠነቅቀናል። ይህ መጽሐፍ ቅዱስ «ዓለም» ብሎ ለሚጠራው ነገር የሚኖረን ፍቅር ነው።

ክርስቲያኖች ዓለምን መውደድ የለባቸውም። ለዚህም አራት ምክንያቶች አሉ።

### 1. ከዓለም ምንነት የተነሣ

በአዲስ ኪዳን «ዓለም» ተብሎ የተጠቀሰው ቃል ቢያንስ ሦስት ፍቶች አሉት። አንዳንድ ጊዜ ቁሳዊውን ዓለም ማለትም ምድረ-ዓለምን ያመለክታል፤ ዓለሙን [የእኛዋ ምድረ-ዓለም] እና በእርሷ ያለውን ሁሉ የፈጠረ አምላክ» (ዮሐ. 17:24)። እንዲሁም ሰብአዊ ዓለም ማለትም የሰው ልጅ ማለት ነው፤ «እግዚአብሔር ዓለምን ስለወደደ» (ዮሐ. 3:16)። አንዳንድ ጊዜ እነዚህ ሁለት አሳቦች በአንድ

ላይ ይገኛሉ፤ «[ኢየሱስ] በዓለም በዚህ ምድር ነበረ፤ ዓለምም [የሰው ልጅ] አላወቀውም» (ዮሐ. 1:10)።

«ዓለምን አትውደዱ!» የሚለው ማስጠንቀቂያ የተሰጠው ግን ስለ ተፈጥሮአዊ ዓለም ወይም ስለ ሰዎች ዓለም አይደለም። እግዚአብሔር እንደሰጠበት ዘንድ ሁሉንም ነገር አትረፍርፎ ስለሚሰጠን (1ኛ ጢሞ. 6:17)፤ ክርስቲያኖች እግዚአብሔር የሠራትን ምድር ውበትና ጠቃሚነት ማድነቅ አለባቸው። እንዲሁም፤ በትክክል ሰዎችን መውደድ አለባቸው—ወዳጆቻቸውን ብቻ ሳይሆን ጠላቶቻቸውንም ጭምር።

በዚህ ስፍራ ጠላታችን እንደሆነ የተጠቀሰው «ዓለም» ከእግዚአብሔርና ከክርስቶስ ጋር የሚያቃርን እና የማይታይ መንፈሳዊ ሥርዓት ነው።

በዕለታዊ ውይይታችን «ዓለም» የሚለውን ቃል «ሥርዓት» በሚል መልኩ እንጠቀማለን። የቴሌቪዥን ጋዜጠኛ፤ «የስፖርት ዓለም ዜናዎች እናቀርብላችኋለን» ሲል፤ «የስፖርት ዓለም» የተለየ ፕላኔት ወይም ክፍለ-ዓለም እንዳልሆነ ግልጽ ነው። ይልቁንም፤ ይህ ከተለያዩ አሳቦች፤ ሰዎች፤ እንቅስቃሴዎች፤ ወዘተ... የተዋቀረ ሥርዓት (ዘይቤ) ነው። «የመዋዕለ-ንዋይ ዓለም» እና «የፖለቲካ ዓለም»ም እንዲሁ ራሳቸውን የቻሉ ሥርዓቶች ናቸው። በስፖርት ወይም በመዋዕለ-ንዋይ ከምንመለከታቸው ባሻገር ልንመለከት የምንችለው የማይታይ ሥርዓት አለ፤ ይህም «ነገሮች የተወሰነ ሂደታቸውን እንዲቀጥሉ የሚያደርግ» ሥርዓት ነው።

መጽሐፍ ቅዱስ «ዓለም» የሚለው በምድር ላይ የክርስቶስን ሥራ ለመቃወም ሰይጣን ያዋቀረውን ሥርዓት ነው። ይህም መንፈሳዊ ለሆነ (1ኛ ዮሐ. 2:16)፤ ቅዱስና ተቃራኒ ነው። «ከእግዚአብሔር እንደ ሆንን ዓለም በሞላው በክፉው እንደተያዘ እናውቃለን» (5:19)። ኢየሱስ ሰይጣንን «የዚህ ዓለም አለቃ» ሲል ጠርቶታል (ዮሐ. 12:31)። ዲያብሎስ ከእርሱ ጋር የሚሠራና «የዚህን ዓለም» ጉዳዮች የሚጸናወት የክፉ መናፍስት ድርጅት አለው (ኤፌ. 6:11-12)።

መንፈስ ቅዱስ የእግዚአብሔርን ፈቃድ በምድር ላይ ለመፈጸም ሰዎችን እንደሚጠቀም ሁሉ፤ ሰይጣንም ክፉ ዓላማዎቹን ለማሳካት ሰዎችን ይጠቀማል። ያልዳኑት ሰዎች አወቁትም አላወቁት፤ «በማይታዘዙት ልጆች ላይ አሁን ለሚሠራው መንፈስ አለቃ እንደሆነው በአየር ላይ ሥልጣን እንዳለው አለቃ» ኃይል ይመላለሳሉ (ኤፌ. 2:1-2)።

ያልዳኑ ሰዎች «ከዚህ ዓለም» ናቸው። ኢየሱስ «የዚህ ዓለም ልጆች» ሲል ይጠራቸዋል (ሉቃስ 16:8)። ኢየሱስ በዚህ ምድር ላይ በነበረ ጊዜ «የዚህ ዓለም» ሰዎች አልተረዱትም ነበር፤ ዛሬም እርሱን የምናምነውን እኛን አይረዱንም (1ኛ ዮሐ. 3:1)። ክርስቲያን የሰብአዊ ዓለም አባልና የቆሳዊ ዓለም ነዋሪ ቢሆንም፤ እግዚአብሔርን ለመቃወም የተዋቀረው የሰይጣን ሥርዓት መንፈሳዊ ዓለም አካል ግን አይደለም። «ከዓለምስ ብትሆኑ ዓለም የራሱ የሆነውን ይወድ ነበር፤ ነገር ግን እኔ ከዓለም መረጥኋችሁ እንጂ ከዓለም ስለ አይደላችሁ ስለዚህ ዓለም ይጠላችኋል» (ዮሐ. 15:19)።

ስለሆነም፤ «ዓለም» ለአማኝ ተፈጥሮአዊ የመኖሪያ ስፍራ አይደለም። የአማኝ ዜግነት ሰማያዊ ሲሆን (ፊልጵ. 3:20)፤ በምድር ላይ ለመኖር የሚያስፈልገው ኃይል የሚመጡት በሰማይ ካለው ከአባቱ ነው።

አማኝ በውኃ የውስጠኛው ክፍል ውስጥ እንደሚጓዝ ዋናተኛ ነው። ውኃ ለሰው ተፈጥሮአዊ የመኖሪያ ስፍራ አይደለም፤ ሰው በውኃ ውስጥም ሆነ ከውኃ ሥር እንዲኖር የሚያስችሉ ሁኔታዎች የሉትምና፤ በውኃ ውስጥ ለመቆየት የሚፈልግ ሰው ለመተንፈስ የሚያስችለውን መሣሪያ ከአፉ ላይ ገጥሞ መግባት አለበት።

በውስጣችን ከሚኖረው መንፈስ ቅዱስ፤ በጸሎት ከምንቀበለው መንፈሳዊ በረከት፤ ከክርስቲያናዊ ኅብረትና ከቃሉ በምናገኘው ኃይል ባይሆን ኖሮ፤ በምድር ላይ ልንኖር አንችልም ነበር። በምድር ከባቢ አየር መበከል ምክንያት እናጉረመርማለን፤ «የዓለምም» አየር በመንፈሳዊ ሁኔታ የተበከለ በመሆኑ ክርስቲያኖች በአግባቡ ወደ ውስጥ ሊስቡትና ወደ ውጭ ሊያስወጡት አይችሉም!

ይህም ሆኖ፤ ክርስቲያኖች ዓለምን ሊወድዱ የማይገባበት ከበድ ያለ ሁለተኛው ምክንያት የሚከተለው ነው።

## 2. ዓለም በእኛ ላይ ከምታደርገው ነገር የተነሣ

«ማንም ዓለምን ቢወድ የአባት ፍቅር በእርሱ ውስጥ የለም» (1ኛ ዮሐ. 2:15)።

ዓለማዊነት በአብዛኛው የአመለካከት እንጂ የተግባር ጉዳይ አይደለም። ዓለማዊነት የልብ ዝንባሌ ጉዳይ በመሆኑ፤ አንድ ክርስቲያን ከአጠያያቂ ነገሮችና አጠራጣሪ ስፍራዎች ርቆ እያለ ግን ዓለምን ሊወድ ይችላል። ይህም ክርስቲያን የዓለምን ሥርዓትና በውስጡ የሚገኙትን ነገሮች በሚወድበት ልክ አብን አይወደውም ማለት ነው።

ዓለማዊነት የሚጸናውተው ለእግዚአብሔር ፍቅር የምትሰጠውን አፀፋ ብቻ ሳይሆን፤ ለእግዚአብሔር ፈቃድ ያለህን ምላሽ ጭምር ነው። «ዓለሙም ምኞቱም ያልፋሉ፤ የእግዚአብሔርን ፈቃድ የሚያደርግ ግን ለዘላለም ይኖራል» (1ኛ ዮሐ. 2:17)።

በእግዚአብሔር ፍቅር ውስጥ ለሚገኙ ሰዎች የእግዚአብሔርን ፈቃድ ማድረግ ደስታ ነው። «በትወዳኝ ትእዛዜን ጠብቁ።» ዳሩ ግን አንድ አማኝ ከአብ ፍቅር የሚያገኘውን ደስታ ሲያጣ፤ የአብን ፈቃድ መፈጸም ይከብደዋል።

እነዚህን ሁለት ነገሮች አንድ ላይ ስታጣምር የዓለማዊነትን ተግባራዊ ድንጋጌ ታገኛለህ፤ ይኸውም፤ በክርስቲያን ሕይወት የአብን ፍቅር ደስታ ወይም የአብን ፈቃድ ለመፈጸም የሚኖረውን መሻት እንዲያጣ ምክንያት የሚሆን ነገር ሁሉ ዓለማዊነት ስለሆነ ሊወገድ ይገባል። የዓለማዊነት ሁለቱ መፈተኞች ለአብ ፍቅር የምትሰጠው ምላሽ (የጽሞና ሕይወትህ) እና የአብን ፈቃድ ማድረግህ (ዕለታዊ ጠባይህ) ናቸው።

በዚህ ዓለም ውስጥ ብዙ የተሳሳቱ ነገሮች የሚገኙ ሲሆን፤ የእግዚአብሔርም ቃል ኃጢአት በማለት ይለያቸዋል። መስረቅና መዋሸት ስሕተት ነው (ኤፌ. 4:25፤ 28)። ወሲባዊ ኃጢአት ስሕተት ነው (ኤፌ. 5:1-3)። ስለ እነዚህና ሌሎችም አያሌ ነገሮች ክርስቲያኖች ብዙም በአሳብ ላይለያዩ ይችላሉ። ዳሩ ግን በግልጽ ያልተቀመጡ የክርስቲያን ባሕርይ ጉዳዮች አሉ፤ በእነዚህም ላይ በጣም መንፈሳውያን የተባሉ ክርስቲያኖችም እንኳ በአሳብ አይጣጣሙም። እንዲህ ዓይነት ሁኔታ ሲያጋጥም፤ እያንዳንዱ አማኝ የራሱን ሕይወት መፈተኛ በመጠቀም ከፍተኛ ጥንቃቄ የታከለበትን የታማኝነት ግምገማ ሊያደርግ ይገባል፤ በዚህም ጊዜ «መልካም» የተባለው ነገር እንኳ ሳይቀር ከአማኝ የእግዚአብሔርን ፍቅር ደስታና የእግዚአብሔርን ፈቃድ የማድረግ መሻት ሊነጥቅበት እንደሚችል መገንዘብ አለበት።

በአንድ የክርስቲያን ኮሌጅ ውስጥ የሚማር ተማሪ ግሩም ውጤቶችን በማስመዝገብና ስኬታማ አገልግሎት በመስጠት ይታወቅ ነበር። እሑድ እሑድ የሰብከት አገልግሎት ሲሰጥ፤ እግዚአብሔር ነፍሳትን ለመማረክና ክርስቲያኖችን ለማበረታታት ይጠቀምበት ነበር።

ከዚያም አንድ ነገር ተከሰተ፤ ውጤቱ አሽቆለቆለ፤ ምስክርነቱ ከመበላሸቱም በላይ ባሕርዩም የተለወጠ መሰለ። የኮሌጁም ፕሬዚዳንት ወደ ቢሮው ጠራው።

«ሕይወትህና ሥራህ ተለውጧል፤ ምን ችግር እንዳጋጠመህ ብትነግረኝ ደስ ይለኛል» ሲል ጠየቀው።

ተማሪው ለጊዜው ስለ ጉዳዩ ላለማንሣት ቢሞክርም፤ በኋላ ግን ታሪኩን ግልጽ አደረገው። ከአንዲት ቆንጆ ክርስቲያን ልጃ ገረድ ጋር የተጫጨ ሲሆን፤ ከምረቃው በኋላ ለመጋባት ዐቅዶ ነበር። በዚህ መሀል በአንድ የተነቃቃች ቤተ ክርስቲያን ውስጥ እንዲያገለግል በመጠራቱ፤ ከጋብቻ በኋላ እጮኛውን ይዞ ለአገልጋዮች ወደ ተዘጋጀው መኖሪያ ቤት ለመግባትና የመጋቢነቱን ተግባር ለመጀመር ተጣደፈ።

«በሁኔታው በጣም ከመርካቱ ጌታ በቶሎ ተመልሶ እንዲመጣ ወደማልፈልግበት ደረጃ ደረሰሁ። ከዚያ በኋላ ኃይል ከሕይወቴ ጠፋ» ሲል ተናዘዘ።

መልካምና ውብ ዕቅዶች በእርሱና በአባቱ መካከል ግርዶሽ ፈጠሩ። በዚህም የአብን ፍቅር ደስታ አጥቶ ዓለማዊ ሆነ!

ሐዋርያው ዮሐንስ የዓለም ሥርዓት ክርስቲያኖችን ለማጥመድ ሦስት መሣሪያዎችን እንደሚጠቀም አመልክቷል፤ እነዚህም የሥጋ ምቹት፤ የዓይን አምሮትና ስለ ገንዘብ መመካት ወይም የሕይወት ትምክህት ናቸው (1ኛ ዮሐ. 2:16)። ከብዙ ዘመናት በፊት ሔዋንን ያጠመዱአት እነዚሁ ሦስቱ መሣሪያዎች ነበሩ፤ «ሴቲቱም ዛፋ ለመብላት ያማረ እንደሆነ (የሥጋ ምቹት)፤ ለዓይንም እንደሚያስገመጅ (የዓይን አምሮት)፤ ለጥበብም መልካም እንደሆነ (የሕይወት ትምክህት) አየች» (ዘፍ. 3:6)።

የሥጋ ምቹት ለሰው የወደቀ ባሕርይ የሚጥመውን ማንኛውንም ነገር ያካትታል። «ሥጋ» «ሰውነት» አይደለም። ይልቁንም፤ ለመንፈሳዊ እውነት ዓይነት-ስውር የሚያደርገውን ዳግም ያልተወለደን ሰው መሠረታዊ ባሕርይ ያመለክታል (1ኛ ቆሮ. 2:14)። ሥጋ ከሥጋዊ ልደት የምናገኘው ባሕርይ ሲሆን፤ መንፈስ ከሁለተኛው ልደት የምናገኘው ባሕርይ ነው (ዮሐ. 3:5-6)፤ በክርስቶስ ስናምን የመለኮታዊ ባሕርይ ተካፋዮች እንሆናለን (2ኛ ጴጥ. 1:4)። ክርስቲያን በሕይወቱ ውስጥ አሮጌ (የሥጋ) ባሕርይና አዲስ (የመንፈስ) ባሕርይ አሉት። እነዚህ ሁለቱ ባሕርያት የሚያካሂዱት ጦርነት ምንኛ የጦፈ ነው! (ገላ. 5:17-23)።

እግዚአብሔር ለሰው የተወሰኑ ፍላጎቶችን ሰጥቷል፤ እነዚህም ፍላጎቶች መልካም ናቸው። ረሃብ፤ ጥማት፤ ድካም፤ ወሲብ በራሳቸው ከፋዎች አይደሉም። መብላት፤ መጠጣት፤ መተኛት፤ ወይም ልጅ

መውለድ ስሕተት አይደለም። ዳሩ ግን የሥጋ ባሕርይ በሚቆጣጠራቸው ጊዜ እነዚህ መልካም ነገሮች ኃጢአታዊ «ምቅቶች» ይሆናሉ። ረሃብ ክፉ ባይሆንም፣ ሆዳምነት ኃጢአት ነው። ጥግት ክፉ ባይሆንም፣ ስካር ኃጢአት ነው። እንቅልፍ የእግዚአብሔር ስጦታ ቢሆንም፣ ስንፍና አሳፋሪ ነገር ነው። በትክክል ሲጠቀሙበት ወሲብ የእግዚአብሔር መልካም ስጦታ ነው፤ በተሳሳተ መንገድ አገልግሎት ላይ ሲውል ግን ዝሙት ይሆናል።

እንግዲህ ዓለም ተግባሯን እንዴት እንደምታከናውን ታያለህ። ለተገቢ ፍላጎቶች ምክንያት በመስጠት ባልተገባ መንገድ እንድናረካቸው ትፈትነናለች። በዛሬው ዓለም ፍጥረታዊ ባሕርያችንን «የሥጋን ደካማነት» የሚፈታተኑ ሁሉም ዓይነት መስህቦች ከብብውናል። (ማቴ. 26:41)። ክርስቲያን ለዚህ ነገር እጁን ቢሰጥ፣ «በሥጋ ሥራዎች» ውስጥ ይሳተፋል (ገላ. 5:19-21 አስቀያሚውን ዝርዝር ይሰጣል)።

አማኝ ስለ አሮጌ ተፈጥሮው ማለትም ስለ ሥጋ እግዚአብሔር የሚናገረውን ቢያስታውስ መልካም ነው። እግዚአብሔር ስለ ሥጋ የሚናገረው ሁሉ አሉታዊ ነው። በሥጋ ውስጥ ምንም መልካም ነገር የለም (ሮሜ 7:18)። ሥጋ ምንም አይጠቅምም (ዮሐ. 6:63)። ክርስቲያን በሥጋ ሊታመን አይገባም (ፊልጵ. 3:3)። ለሥጋ ማሰብ አይገባም (ሮሜ 13:14)። ስለሆነም ለሥጋ የሚኖር ሰው አሉታዊ ሕይወት ይመራል።

ዓለም ክርስቲያኖችን ለማጥመድ የምትጠቀምበት ሁለተኛው መሣሪያ «የዓይን አምሮት» ይባላል። አንዳንዴ ዓይኖች ፍላጎት እንደሚኖሩላቸው እንዘነጋለን። የሥጋ ምቅት በኃጢአት መንገድ እናገኛቸው ዘንድ እየፈተንን ለአሮጌ ባሕርይ ዝቅተኛ ፍላጎቶች እየኝታን ይሰጣል። የዓይን አምሮት ግን ከዚህ በላይ መንገድ ይሠራል። በዚህ ስፍራ የተመለከቱት እይታንና አእምሮን የሚያረኩ ምቅቶች ናቸው— ውስብስብና ምሁራዊ ምቅቶች።

በሐዋርያው ዮሐንስ ዘመን ግሪኮችና ሮማውያን ዓይንን ለሚማርኩ እንቅስቃሴዎችና መዝናኛዎች ራሳቸውን ሰጥተው ይኖሩ ነበር። የዛሬም ጊዜ ብዙ አልተለወጠም! ከቴሌቪዥን አንጻር፣ ምናልባትም ሁሉም ክርስቲያን፣ «ከንቱ ነገርን እንዳያዩ ዓይኖቼን መልስ» ብሎ ሊጻል ይገባል [መዝ. (119):37]።

ወታደሩ አካን (ኢያሱ 7) በኢያሱ ሠራዊት ላይ ሽንፈትን ያስከተለው ከዓይኖቹ አምሮት የተነሣ ነበር። እግዚአብሔር እስራኤላውያንን ከተኮነነቸው የኢያሪኮ ከተማ ምንም ዓይነት ምርኮ

እንዳይወስዱ ቢያዛቸውም አካን ሊሰማ አልፈለገም። ሁኔታውንም ሲያስረዳ፤ «በዘረፋ መካከል አንድ ያማሪ የሰናዖር ካባ፤ ሁለት መቶም ሰቅል ብር፤ ሚዛኑም አምሳ ሰቅል የሆነ ወርቅ አይቼ ተመኘኋቸው፤ ወሰድኋቸውም» ብሏል (ቁጥር 21)። የዓይን አምሮት ይህንን ሰው ወደ ኃጢአት መራው፤ ኃጢአትም በበኩሉ ሠራዊቱን ለሽንፈት ዳረገ።

እንደ ሌሎቹ የሰሜት ሕዋሳት ሁሉ፤ ዓይኖች አሳብን ወደ አእምሮ የሚያስገቡ በሮች ናቸው። ስለሆነም፤ የዓይን አምሮት ከእግዚአብሔር ቃል ጋር የሚቃረኑትን ምሁራዊ አሳቦች ሊያጠቃልል ይችላል። ክርስቲያኖች ዓለም በሚያስብበት መንገድ እንዲያስቡ የሚዳርግ ከፍተኛ ውጥረት አለ። አምላካችን ፈሪሃ-እግዚአብሔር ከሌለበት ምክር እንድንጠበቅ ያስጠነቅቀናል። ይህም ክርስቲያኖች መንፈሳዊ ያልሆነውን ትምህርት ያገልላሉ ማለት ሳይሆን፤ ምሁራዊነት የእግዚአብሔርን ስፍራ እንዳይተካባቸው ይጠነቀቃሉ ማለት ነው።

ሦስተኛው መሣሪያ የሕይወት ትምክህት ወይም ስለ ገንዘብ መመካት ነው። የእግዚአብሔር ክብር የተትረፈረፈና ሙሉ ሲሆን፤ የሰው ክብር ከንቱ ነው። እንዲያውም፤ ለ«መመካት» የተሰጠው የግሪኩ ቃል ታላቅነቱን በማሳየት ሰዎችን ለማስደነቅ የሚጥረውን ጉረኛ ሰው ለመግለጽ ያገለገለ ነው። ሁልጊዜም ሰዎች ከሌሎች በልጠው ለመታየት ሲጥሩ ኖረዋል። እንዲህ ዓይነት ሰዎች ከሚያደርጓቸው ነገሮች ብዙዎቹን የሚያነሣሣው ትምክህተኛ የሕይወት ነጻብራቅ ነው።

አያሌ ሰዎች ከዓቅማቸው የላቀውን ቤት፤ መኪና፤ የቤት ውስጥ መገልገያ የሚገዙት ለምንድን ነው? ለነጋዴዎች ቅስቀሳ ራሳቸውን ሰጥተው ከገቢያቸው በላቀ ዕዳ ውስጥ የሚዘፈቁት ለምንድን ነው? በአብዛኛው ሌሎችን ለማስደነቅ ካላቸው የሕይወት ትምክህት የተነሣ ነው። ምንኛ ሀብታሞች ወይም ስኬታማ እንደሆኑ ሌሎች እንዲረዱላቸው ይፈልጋሉ።

ብዙዎቻችን ያንን ያህል ባንደፍርም፤ ሌሎችን ለማስደነቅ ሲሉ ሰዎች ምን ያህል የጅልነት ተግባር እንደሚፈጽሙ ማየት አስገራሚ ነው። ተፈላጊነትና ዝናን ለማግኘት ሲሉ ታማኝነትና እውነተኛነትን የሚሠጧቸው አሉ።

አዎን፤ ዓለም በሥጋ ምቹት፤ በዓይን አምሮትና በሕይወት ትምክህት አማካኝነት ክርስቲያኖችን ለመሳብ ይጥራል። ዓለም ከእነዚህ በአንዱ ዘልቆ ከገባና ስፍራም ከያዘ ክርስቲያን ወዲያውኑ ያውቀዋል። የአብን ፍቅር ደስታና የአብን ፈቃድ ለማድረግ የሚኖረውን መሻት ያጣል። መጽሐፍ ቅዱስን ማንበብና መጸለይ አሰልቺ ሥራ

ይሆንበታል። ክርስቲያናዊ ኅብረትም እንኳ ባዶና ዋጋ የሌለው ሊመስለው ይችላል። ይህም የሚሆነው ሌሎች ሰዎች አንድን ነገር ስላጠፉ ሳይሆን፣ የክርስቲያኑ ልብ ዓለማዊነትን ስላዘለ ነው።

እዚህ ላይ ማንኛውም ክርስቲያን ከመቅጽበት ዓለማዊ እንደማይሆን መገንዘብ ያስፈልጋል። ይህም በዝግታ የሚከናወን ሂደት ነው። ቀዳሚው ከዓለም ጋር መወዳጀቱ ይሆናል (ያዕ. 4:4)። ክርስቲያንና ዓለም በተፈጥሮ ጠላቶች ናቸው። «ወንድሞች ሆይ፣ ዓለም ቢጠላችሁ አትደነቁ» (1ኛ ዮሐ. 3:13)። የዓለም ወዳጅ የሆነ ክርስቲያን የእግዚአብሔር ጠላት ነው።

ቀጥሎ፣ ክርስቲያኑ በዓለም እድፍ ይበክላል (ያዕ. 1:27)። ዓለም በአንድ ወይም ሁለት የሕይወት ክፍሎች ውስጥ አስቀያሚ ምልክቷን ትጥላለች፤ ይህም አማኝ ቀስ በቀስ የዓለምን መንገዶች ይቀበላል ማለት ነው።

ይህ በሚሆንበት ጊዜ ዓለም ክርስቲያኑን መጥላት ታቆምና ልትወደው ትጀምራለች። ስለዚህ ሐዋርያው ዮሐንስ «ዓለምን አትውደዱ!» ሲል ያስጠነቅቀናል፤ ብዙውን ጊዜ ግን ከዓለም ጋር የሚኖረን ዓደኝነት ወደ ወዳጅነት ያመራል። በውጤቱም ክርስቲያኑ ዓለምን ይመሰላል (ሮሜ 12:2)፤ በዚህም ጊዜ አንዱን ከሌላው ነጥሎ ማየቱ አስቸጋሪ ይሆናል።

በክርስቲያኖች መካከል ዓለማዊነት ሰርጎ የሚገባው በብዙ ሰውርና የማይታወቁ መልኮች ነው። አንዳንድ ጊዜ ክርስቲያኖች ነን የሚሉ ታላላቅ ስፖርተኞች፣ የፊልም ኮከቦች፣ ወይም የፖለቲካ መሪዎች ሁሉን ለሚችል አምላክ አንዳች እገዛ የሚያደርጉ ይመስል እንደ ጣዖታት ልናመልካቸው እንከጅላለን። ወይም በአጥቢያ ቤተ ክርስቲያኖች፣ ያለ ሀብታሞችና ዝነኞች መልካም ፈቃድና የገንዘብ ድጋፍ የእግዚአብሔር ሥራ የሚታቀብ ይመስል ቅድሚያ ለእነርሱ እንሰጣለን። ብዙ የዓለማዊነት መልኮች ጥሩ ያልሆነ መጽሐፍ ማንበብና «በሥጋዊ» መዝናኛዎች መሳተፍን አያካትቱም።

የሚያሳዝነው ዓለምን መምሰል ከዓለም ጋር የሚያስኮንን መሆኑ ነው (1ኛ ቆሮ. 11:32)። አንድ አማኝ ይህንን ኃጢአት ተናዝዞ ከፈረደበት እግዚአብሔር ይቅር ይለዋል፤ አለበለዚያ ግን እግዚአብሔር በፍቅር ይቀጣዋል። ክርስቲያን ከዓለም ጋር ሲኮነን ልጅነቱ አይወሰድበትም። ይልቁንም፣ ምስክርነቱንና መንፈሳዊ ጠቃሚነቱን ያጣል። ይሁንና፣ እጅግ በከፋ ሁኔታዎች ክርስቲያኖች ሕይወታቸውን ሳይቀር አጥተዋል። (1ኛ ቆሮ. 11:29-30ን አንብብ።)

የማሸቆልቆል ደረጃዎችና ውጤቶቻቸው በሎፕ ታሪክ ተብራርተዋል (ዘፍ. 13:5-13፤ 14:8-14፤ ምዕ. 19)። በመጀመሪያ ዓይነት ወደ ሰዶም አነሣ። ከዚያም በኋላ እጅግ በለመለመው ውኃማ የዮርዳኖስ አካባቢ ድንኳኑን ለመዘርጋት አማተረ። ከዚያ በኋላ ወደ ሰዶም ተጓዘ። ይሁንና፣ ሰዶም በጠላት ስትወረር ሎፕም ተማረክ። አማኝ ቢሆንም እንኳ (2ኛ ጴጥ. 2:6-8) ከማያምኑት የዚያች የኃጢአት ከተማ ነዋሪዎች ጋር ለመሠቃየት ተገደደ። እግዚአብሔር ሰዶምን በደመሰሰም ጊዜ ሎፕ ሕይወቱን የሰጠበት ነገር ሁሉ ተቃጠለ። ሎፕ ዘላለማዊ ሽልማቱን አጥቶ ከእሳት ተረፈ (1ኛ ቆሮ. 3:12-15)።

ከዚህ አንጻር፣ ዮሐንስ ዓለምን እንዳንወድ ማስጠንቀቂያ አስገራሚ አይደለም።

### 3. ከክርስቲያኑ ማንነት የተነሣ

ይህ አሳብ ስለ ክርስቲያን ባሕርይና ዓለማዊ ከመሆን ስለሚድንበት መንገድ ተግባራዊና አስፈላጊ ጥያቄ ያነሣል።

መልሱም የሚገኘው በ1ኛ ዮሐንስ 2:12-14 ከተጠቀሱት ያልተለመዱ የስም መጥሪያዎች ነው። ሐዋርያው ዮሐንስ ለክርስቲያን አንባቢዎቹ ሲጽፍ የተጠቀመባቸውን ስሞች ልብ በል፤ «ልጆች ሆይ... አባቶች ሆይ... ጎበዞች ሆይ... ልጆች ሆይ...»

ይኼ ሁሉ የሚያመለክተው ምንድን ነው?

በመጀመሪያ ደረጃ፣ «ልጆች» (ቁጥር 12) የሚለው አማኞችን ሁሉ ያመለክታል። የዚህ ቃል ቀጥተኛ ፍች «ዳግም የተወለዳችሁ» የሚል ነው። ክርስቲያኖች ሁሉ በኢየሱስ ክርስቶስ በማመን በእግዚአብሔር ቤተሰብ ውስጥ የተወለዱ ሲሆን፣ ኃጢአታቸውም ይቅር ተብሎላቸዋል። አንድ ሰው በእግዚአብሔር ቤተሰብ ውስጥ ሆኖ ባሕርዩን የመጋራት እውነታ ከዓለም ጋር ከመወዳጀት ሊጠብቀው ይገባ ነበር። ከዓለም ጋር መወዳጀት ከህደት ነው! «ዓለምን መውደድ ለእግዚአብሔር ጥል እንዲሆን አታውቁምን? እንግዲህ የዓለም ወዳጅ ሊሆን የሚፈቅድ ሁሉ የእግዚአብሔር ጠላት ሆኖአል» (ያዕ. 4:4)።

ሌላም እውነት የሆነ ነገር አለ፤ የምንጀምረው በዳግም ልደት እንደ ትናንሽ ልጆች ቢሆንም፣ በዚያው ማቆም የለብንም። ክርስቲያን ዓለምን የሚያሸንፈው በመንፈሳዊ ሕይወቱ ሲያድግ ብቻ ነው።

ሐዋርያው ዮሐንስ በአጥቢያ ቤተ ክርስቲያን ቤተሰብ ውስጥ ሦስት ዓይነት ክርስቲያኖች እንዳሉ ይጠቅሳል፤ እነዚህም፣ አባቶች፣ ወጣቶችና፣ ልጆች ናቸው (1ኛ ዮሐ. 2:12-14)። «አባቶች» የተባሉት

እግዚአብሔርን በቅርብ በግላቸው የሚያውቁ በሳል አማኞች ናቸው። እግዚአብሔርን ስለሚያውቁ የዓለምን አደጋዎች ያውቃሉ። ከእግዚአብሔር ጋር ኅብረት የማድረግንና የማገልገልን ድንቅ ልምምድና ደስታ የተመለከተ ማንኛውም አማኝ ይህች ዓለም የምትሰጠውን ተተኪ ምችቶች አይፈልግም።

«ኅበዞች» የተባሉት ድል-ነሺዎች ናቸው። እነዚህ የዚህ ዓለም ሥርዓት አለቃ የሆነውን ከፋውን ሰይጣንን አሸንፈዋል። እንዴት አሸነፉት? በእግዚአብሔር ቃል አማካኝነት! «ኅበዞች ሆይ፡ ብርቱዎች ስለሆናችሁ የእግዚአብሔርም ቃል በእናንተ ስለሚኖር ከፋውንም ስለ አሸነፋችሁ እጽፍላችኋለሁ» (ቁጥር 14)። «ኅበዞች» ግን ሙሉ ለሙሉ ወደ መብሰሉ ደረጃ አልደረሱም፤ ዳሩ ግን የእግዚአብሔርን ቃል በሚገባ ስለሚጠቀሙ እየበሰሉ በመሄድ ላይ ናቸው። ሰይጣንን የሚያሸንፈው ብቸኛው መሣሪያ ቃሉ ነው (ኤፌ. 6:17)።

በ1ኛ ዮሐንስ 2:13 «ልጆች» የሚለው ቃል በቁጥር 12 ከተጠቀሰው የተለየ ነው፤ በዚህ ስፍራ ሁለት የተለያዩ የግሪክ ቃላት አገልግለዋል። በቁጥር 13 የተጠቀሰው ገና በአስተማሪዎች እንክብካቤ ሥር የሚገኙትን «ያልበሰሉ» ትናንሽ ልጆች ያመለክታል። እነዚህ ገና በክርስቶስ ያላደጉ «ወጣት ክርስቲያኖች» ናቸው። እንደ ትናንሽ ልጆች፤ እነዚህ መንፈሳዊ ልጆች አባታቸውን ቢያውቁም፤ ገና ማደግ ይጠበቅባቸዋል።

በዚህ ስፍራ ክርስቲያን ቤተሰብን እንመለከታለን! ሁሉም «ዳግም ተወልደዋል፤» ዳሩ ግን አንዳንዶቹ ከሕፃንነት ወደ መንፈሳዊ ጉርምስናና አዋቂነት አድገዋል። ዓለምን የማይወደው በብስለት እያደገ ያለ ክርስቲያን ነው። አባቱን ለማፍቀርና ፈቃዱን ለመፈጸም እጅግ ደስ ይለዋል። የዓለም መስህብ አይማርከውም። የዓለም ነገሮች የሕፃናት አሻንጉሊቶች መሆናቸውን ስለሚያውቅ፤ እንደ ጳውሎስ፤ «ኅልማሳ ሆኜ የልጅነትን ጠባይ ሽራአለሁ» ሊል ይችላል (1ኛ ቆሮ. 13:11)።

ክርስቲያን ከዓለም የሚርቀው (ክርስቶስን የሚጠላና የሚቃወም ሰይጣናዊ ሥርዓት ካለው) (በኃጢአታዊ መተኪያዎች ላይ ተንተርሰን እንድንኖር በመማረክ) በእኛ ላይ ከምትፈጽመው ተግባርና የእግዚአብሔር ልጅ እንደመሆኑ (ክርስቲያኑ) ከተላበሰው ማንነት የተነሣ ነው።

#### 4. ከዓለም የጉዞ አቅጣጫ የተነሣ

«ዓለምም ምኞቱም ያልፋሉ» (1ኛ ዮሐ. 2:17)።

ይህንን ዓረፍተ ነገር ዓለም ማለትም የምንኖርበት ሥርዓት እንደማንኛውም ነገር ሁሉ ቋሚ ነው የሚሉ ብዙ ሰዎች ይፈታተኑታል። ይሁንና፤ ዓለም ቋሚ አይደለችም። ስለዚህች ዓለም የምናውቀው ብቸኛና እርግጠኛ ነገር ቢኖር ለዘላለሙ እንደማትኖር ነው። አንድ ቀን ሥርዓቱ ያልፍና ከውስጧ የተከማቹት ጣፋጭ መስህቦችም ይወገዳሉ፤ ሁሉም አላፊ ነው። ዘላቂው እንግዲህ ምንድን ነው?

የእግዚአብሔር ፈቃድ አካል የሆነው ብቻ ለዘላለም ይኖራል!

መንፈሳውያን ክርስቲያኖች የሚኖሩት ከዚህ እጅግ ለተሻለ ነገር በመሆኑ፤ ከዚህ ዓለም ጋር እስከዚህም የጠበቀ ግንኙነት አይመሠርቱም። «በምድሪቱም እንግዶችና መጻተኞች እንዲሆኑ ታመኑ» (ዕብ. 11:13)። «በዚህ የምትኖር ከተማ የላችንምና፤ ነገር ግን ትመጣ ዘንድ ያላትን እንፈልጋለን» (ዕብ. 13:14)። በመጽሐፍ ቅዱስ ዘመን፤ ብዙ አማኞች በድንኳን ውስጥ ይኖሩ ነበር፤ ይህም እግዚአብሔር በዚህ ዓለም ሳሉ በቤታቸው ተመቻችተው እንዲቀመጡ ስላልፈለገ ነው።

ዮሐንስ ሁለት የሕይወት ዘይቤዎችን ያነጻጽራል፤ እነዚህም ለዘላለምና ለጊዜው መኖር ናቸው። ዓለማዊ ሰው ለሥጋ ምኞት ሲኖር፤ ራሱን የሰጠ ክርስቲያን ግን ለመንፈስ ደስታ ይኖራል። ዓለማዊ አማኝ ሊያየው ለሚችለው ነገር በመኖር የዓይን አምሮቱን ለመወጣት ይፈልጋል፤ መንፈሳዊ አማኝ ግን ለማይታዩ የእግዚአብሔር ሰውር እውነታዎች ይኖራል (2ኛ ቆሮ. 4:8-18)። ዓለማዊ አስተሳሰብ ያለው ሰው ሰዎችን ለሚስብ ከንቱ ጉራ ማለትም ለሕይወት ትምክህት ይኖራል፤ የእግዚአብሔርን ፈቃድ የሚያደርግ ክርስቲያን ግን የእግዚአብሔርን ተቀባይነትና ድጋፍ ለማግኘት ይኖራል። እርሱም «ለዘላለም ይኖራል።»

በታሪክ ሁሉም ታላላቅ አገሮች እያዘቀዘቁ መጥተው በመጨረሻ በሌሎች አገሮች ተሸንፈዋል። ስለሆነም፤ የራሳችን አገር ሁኔታ የተለየ እንደሚሆን የምናስብበት ምክንያት የለም። ከዚህ ቀደም የነበሩ ወደ 19 የሚሆኑ የዓለም ሥልጣኔዎች ዛሬ ተዘንግተዋል። ስለሆነም፤ የዛሬው ሥልጣኔ ለዘላለም እንደሚቆይ የምናስብበት ምክንያት የለም። ሄንሪ ኤፍ. ላይት (1793-1847)፤ «በዙሪያዬ ሁሉ ለውጥና ብስባሽ ይታየኛል»። ሲሉ ጽፈው ነበር። ሥልጣኔአችን በለውጥና ብስባሽ

ይቀየርና ክርስቶስ ሲመጣ በአዲስ የነገሮች ሥርዓት ይተካል፤ ይህም የክርስቶስ ምጽኦት በማንኛውም ጊዜ ሊፈጸም የሚችል ነው።

ቀስ በቀስና ዳሩ ግን በማይቀር ሁኔታ ዓለም እያለፈች ነች፤ ይህም ምናልባት ክርስቲያኖች ከሚያስቡት በተፋጠነ መንገድ ነው፤ የእግዚአብሔርን ፈቃድ የሚያደርግ ሰው ግን ለዘላለም ይኖራል።

ይህ ማለት ግን የእግዚአብሔር ባሪያዎች ሁሉ በቀጣዩ ትውልድ ይታወሳሉ ማለት አይደለም። በምድር ላይ ከሚኖሩት እጅግ በርካታ ዝነኞች መካከል ለአንድ ምእተ ዓመት ያህል የሚታወሱት ከ2,000 ያነሱ ናቸው።

ወይም ደግሞ የእግዚአብሔር ባሪያዎች በጽሑፎቻቸው ወይም በለውጡአቸው ሰዎች ሕይወት ውስጥ ሲታወሱ ይኖራሉ ማለት አይደለም። የዚህ ዓይነቱ «ሕያውነት» እውነት ሊሆን ቢችልም፣ እንደ ካርል ማርክስ፣ ፕላቲኖ ወይም አዶልፍ ሒትለር ያሉትም በተግባራቸው ይታወሳሉ።

በዚህ ስፍራ የተገለጸው (1ኛ ዮሐ. 2፡17) የእግዚአብሔርን ፈቃድ ለመፈጸም፣ እግዚአብሔርን ለመታዘዝ ራሳቸውን የሰጡ ክርስቲያኖች «ለዘላለም እንደሚኖሩ» ነው። የዚህ ዓለም ሥርዓት ከትምክህተኛ ባህሉ፣ ከትዕቢተኛ ፍልስፍናው፣ ከራስ ወዳድ ምሁራዊነቱ፣ ብሎም ከአምላክ የለሽ ቁሳዊነቱ ጋር ከተዘነጋና ይህችም ምድር በአዲስ ሰማይና አዲስ ምድር ከተተካች በኋላ፣ የእግዚአብሔር ታማኝ ባሪያዎች ለዘላለሙ የእግዚአብሔርን ክብር እየፈነጠቁ ይኖራሉ።

ይህም ዕድል ለሙዲ፣ ለስፕርጂን፣ ለሉተር ወይም ለዌስሊና ለመሳሰሉት ብቻ የተወሰነ አይደለም፤ ይልቁንም ለሁሉም ያልታወቀ አማኝ ክፍት ነው። አንተም በክርስቶስ የምታምን ከሆንህ ያንተው ነው።

ይህ የአሁኑ ዓለም ሥርዓት ዘላቂ አይደለም። «የዚህች ዓለም መልክ አላፊ ነውና» (1ኛ ቆሮ. 7፡31)። በዙሪያችን ያለው ነገር ሁሉ ይለወጣል፤ ዘላለማዊ የሆኑ ነገሮች ግን ከቶውንም አይለወጡም። ይሁንና፣ ዓለምን የሚወድ ክርስቲያን በለውጥ ሂደት ውስጥ ከሚገኝ ነገር ጋር ሕይወቱን አጠላልፎአልና ከቶውንም ሰላም ወይም ፀጥታ ሊኖረው አይችልም። ሚሲዮናዊው ሰማዕት ጂም ኤሊዬት፣ «ሊያጣ የማይችለውን ለማግኘት በእጁ ሊያቆይ የማይችለውን የሚሰጥ ሞኝ አይደለም» ሲሉ ጽፈዋል።

አዲስ ኪዳን ስለ «እግዚአብሔር ፈቃድ» ብዙ የሚለው አለው። ከደኅንነት «ትርፍ ጠቀሜታዎች» አንዱ የእግዚአብሔርን ፈቃድ

ማወቅ ነው (የሐዋ. 22:14)። እንዲያውም፤ እግዚአብሔር የሚፈልገው በፈቃዱ እውቀት እንዋላ ዘንድ ነው (ቆላ. 1:9)። የእግዚአብሔር ፈቃድ የጠቃሚ ጉዳዮችን ምሥጢር እንደ ያዘው ስንክሣር ወይም «ኢንሳይክሎፒድያ» መጽሐፍ አንዳንዴ የምንጠቀምበት አይደለም። ይህ ሕይወታችንን ሙሉ ለሙሉ የሚቆጣጠር ነገር ነው። ራሱን ለሰጠ ክርስቲያን ዋንኛው ጉዳይ የአንድ ነገር «ትክክለኛነት ወይም ስሕተተኛነት» ወይም «መልካምነት ወይም ክፉነት» ብቻ አይደለም። ዋንኛው ጉዳይ፤ «ይህ ለእኔ የእግዚአብሔር ፈቃድ ነው ወይ?» የሚለው ነው።

እግዚአብሔር በአእምሮአችን እንድናውቀው ብቻ ሳይሆን የፈቃዱን ምንነት እንድንረዳም ይፈልጋል (ኤፌ. 5:17)። «ለሙሴ መንገዱን አስታወቀ፤ ለእስራኤል ልጆችም አደራረጉን» [መዝ. (103):7]። እስራኤላውያን እግዚአብሔር እያደረገ ያለውን ሲያውቁ፤ ሙሴ ግን ለምን የሚያደርገውን እንደሚያደርግም ያውቅ ነበር! እኛም እግዚአብሔር ለሕይወታችን ያለውን ፈቃዱን ብንረዳና የሚፈጽማቸውን ዓላማዎች ብናውቅ መልካም ነው።

የእግዚአብሔርን ፈቃድ ካወቅን በኋላ ከልባችን ልንፈጽመው ይገባል (ኤፌ. 6:6)። እግዚአብሔርን የምናስደስተው ስለፈቃዱ በመነጋገር ብቻ ሳይሆን፤ የሚነግረንን በመፈጸም ነው (ማቴ. 7:21)። እንዲሁም እግዚአብሔርን ይበልጥ በታዘዝን መጠን ፈቃዱን የማወቅና የመፈጸም ብቃታችንም ይጨምራል (ሮሜ 12:2)። የእግዚአብሔርን ፈቃድ ማወቅና ማድረግ ከውኃ ዋና ልምምድ ጋር ይመሳሰላል፤ ይኸውም ዋናው በሕይወትህ እውነተኛ ከንዋኔ ከመሆኑ በፊት ወደ ውኃ ውስጥ ጠልቆ መግባት ስለሚኖርብህ ነው። እንደዚሁም እግዚአብሔርን ይበልጥ በታዘዝን መጠን እናደርግ ዘንድ የሚፈልገውን በማወቁ ረገድ ይበልጥ ብቁዎች እየሆንን እንመጣለን።

የእግዚአብሔር ዓላማ ለእኛ በእርሱ ፈቃድ ሁሉ ምሉዓን ሆነን እንድንቆም ነው (ቆላ. 4:12)። ይህም በእግዚአብሔር ፈቃድ «መብሰል» አለብን ማለት ነው።

ትንሽ ልጅ ትክክል ስለሆነውና ስላልሆነው፤ ብሎም ወላጆቹ እንዲያደርግ ስለሚፈልጉትና ስለማይፈልጉት ነገር በተደጋጋሚ ይጠይቃቸዋል። ዳሩ ግን ከወላጆቹ ጋር ሲኖር ሥልጣናቸውንና ትምህርታቸውንም ሲቀበል፤ ቀስ በቀስ ለእርሱ ያላቸውን ፈቃድ ይረዳል። እንዲያውም፤ የተማረ ልጅ የወላጆቹን ፊትና ዓይኖች ብቻ በማየት «የአባቱን አሳብ ሊያነብብ» ይችላል። ያልበሰለ ክርስቲያን ሁልጊዜም ለእርሱ የእግዚአብሔር ፈቃድ ምን እንደሆነ ለማወቅ

ወዳጆቹን ይጠይቃል። በሳል ክርስቲያን ግን በእግዚአብሔር ፈቃድ ተደላድሎ ይቆማል። ጌታ ምን እንዲያደርግ እንደሚፈልግ ያውቃል።

አንድ ሰው የእግዚአብሔርን ፈቃድ ሊያውቅ የሚችለው እንዴት ነው? ሂደቱ የሚጀምረው ራስን «በመስጠት» ነው፤ «ሰውነታችሁን...ሕያው... መሥዋዕት አድርጋችሁ ታቀርቡ ዘንድ...እለምናችኋለሁ... የእግዚአብሔር ፈቃድ እርሱም በጎና ደስ የሚያሰኝ ፍጹምም የሆነው ነገር ምን እንደሆነ [በልምምድ] ፈትናችሁ ታውቁ ዘንድ በልባችሁ መታደስ ተለወጡ እንጂ ይህን ዓለም አትምሰሉ» (ሮሜ 12:1-2)። ዓለምን የሚወድ ክርስቲያን በምንም ዓይነት በዚህ መልኩ የእግዚአብሔርን ፈቃድ ሊያውቅ አይችልም። አብ ምሥጢራቱን የሚያጋራው ለሚታዘዙት ነው። «ፈቃዱን ሊያደርግ የሚወድ ቢኖር እርሱ ይህ ትምህርት ከእግዚአብሔር ቢሆን ወይም እኔ ከራሴ የምናገር ብሆን ያውቃል» (ዮሐ. 7:17)። በተጨማሪም፣ የእግዚአብሔር ፈቃድ ክርስቲያን የሚፈልገውን ወስዶ ሌላውን የሚተውበት «መንፈሳዊ ምግብ ቤት» አይደለም። የእግዚአብሔርን ፈቃድ ሙሉ ለሙሉ መቀበል የግድ ነው። ይህም የራስን ሕይወት ሙሉ ለሙሉ ለእግዚአብሔር መስጠትን ያካትታል።

እግዚአብሔር ፈቃዱን የሚገልጽልን በቃሉ አማካኝነት ነው። «ሕግህ ለእግራ መብራት፣ ለመንገዴ ብርሃን ነው» [መዝ. (119):105]። ዓለማዊነት የሚያጠቃው አማኝ ለመጽሐፍ ቅዱስ ፍላጎት የለውም። ሊያነብበውም የሚያገኘው ጥቅም ኢምንት ወይም ምንም ነው። ዳሩ ግን በየዕለቱ ቃሉን በማንበብና በዚያውም ላይ በማሰላሰል በቂ ጊዜ የሚያሳልፈው መንፈሳዊ አማኝ፣ የእግዚአብሔርን ፈቃድ ከዚያው አግኝቶ ከዕለታዊ ሕይወቱ ጋር ያዛምደዋል።

ምናልባት ከሁኔታዎችም የእግዚአብሔርን ፈቃድ ልንማር እንችላለን። እግዚአብሔር በሮችን ለመክፈትና ለመዝጋት በሚያስደንቁ መንገዶች ይንቀሳቀሳል። ስለሆነም የዚህ ዓይነቱን ምሪት በእግዚአብሔር ቃል ልንፈትን ይገባል፤ ዳሩ ግን የመጽሐፍ ቅዱስን ግልጽ አስተምህሮ በሁኔታዎች ልንፈትን አይገባም!

በመጨረሻም፣ እግዚአብሔር ወደ ፈቃዱ የሚመራን በጸሎትና በልባችን ውስጥ ባለው የመንፈስ ቅዱስ አሠራር ነው። ስለ አንድ ውሳኔ ስንጸልይ መንፈስ ቅዱስ ይናገረናል። በዚህም ጊዜ «ውስጣዊ ድምፅ» ከሁኔታዎች ምሪት ጋር ሊሰማላል ይችላል። ዳሩ ግን ይህንን «ውስጣዊ ድምፅ» ብቻ ልንከተል አይገባም፤ ሁልጊዜም በመጽሐፍ ቅዱስ መፈተን አለብን፤ ይህም ሥጋ ወይም ሰይጣን ሁኔታዎችን

ወይም የራሳችንን ስሜቶች በመጠቀም ወደማንመለስበት መቀመጥ ሊከተን ስለሚችል ነው።

ለማጠቃለል፡ ክርስቲያን በሥጋው በዓለም ውስጥ ቢሆንም (ዮሐ. 17:11)፤ በመንፈሳዊ ሕይወቱ ከዓለም አይደለም (ቁጥር 14)። ክርስቶስ ወደ ዓለም የላከን ለስሙ እንድንመስክርለት ነው (ቁጥር 18)። በጥልቁ የውኃ ክፍል ውስጥ እንደሚዋኝ ሰው በተገጠመልን መሣሪያ መጠቀም አለብን፤ ካልተጠነቀቅን ደግሞ ውኃው ሊያጠፋን ይችላል። ክርስቲያን በዓለም ውስጥ ከመኖር ራሱን ሊያቅብ አይችልም፤ ዳሩ ግን ዓለም በክርስቲያን ውስጥ መኖር ስትጀምር ችግር ይፈጠራል!

ዓለም ወደ ክርስቲያን የምትገባው በልቡ ነው፤ «ዓለምን አትውደዱ!» ክርስቲያን በአባቱ ፍቅር እንዳይደሰት ወይም የአባቱን ፈቃድ እንዳይፈጽም የሚያደናቅፍ ነገር ሁሉ ዓለማዊ ስለሆነ ሊወገድ ይገባል። በእግዚአብሔር ቃል በመመሥረት ሁሉም አማኝ እነዚያን ነገሮች ለራሱ ሊለያቸው ያሻል።

ክርስቲያን፡ «የምኖረው ለአሁኑ ዓለም ነው ወይስ የእግዚአብሔርን ፈቃድ በማድረግ ለዘላለም እዘልቃለሁ?» ብሎ ሊጠይቅና ለራሱ ሊወስን ይገባል። ኢየሱስ ስለ ሁለት ሰዎች በመናገር ስለዚሁ ምርጫ አብራርቷል (ማቴ. 7:24-27)። ጳውሎስም ስለ ሁለት ዓይነት የግንባታ መሣሪያዎች ማለትም ጊዜያዊና ዘላቂታዊ በመናገር ይህንኑ ተመሳሳይ አሳብ ገልጾአል (1ኛ ቆሮ. 3:11-15)።

እግዚአብሔር የሚጠላው ፍቅር ዓለምን መውደድ ነው። ስለሆነም ይህ ክርስቲያን ሙሉ ለሙሉ ሊያስወግደው የሚገባው ዓይነት ፍቅር ነው!

## እውነት ወይም ከእውነት የመራቅ ውጤቶች

1ኛ ዮሐንስ 2:18-29

«እውነተኛ እስከሆንህ ድረስ የምታምነው ነገር ለውጥ አያመጣም!»

ይህ ዓረፍተ ነገር ዛሬ የብዙ ሰዎችን ግላዊ ፍልስፍና ያንጸባርቃል፤ ይሁንና፡ ይህንን የሚሉ ሰዎች በደንብ አስበውበት መናገራቸው አጠራጣሪ ነው። «እውነተኛነት» አንድን ነገር እውነት የሚያደርግ ምትሐታዊ አካል ይሆን? ይህ ከሆነ ደግሞ ለሃይማኖት ብቻ ሳይሆን ለሁሉም የሕይወት ክፍሎች ማዛመድ ያቻላል።

አንዲት የሆስፒታል ነርስ ለህመምተኛዋ የሆነ መድኃኒት ሰጠችው። ግን ሰውዬው ከበፊቱ ይበልጥ ታመመ። ምንም እንኳ ሐኪሟ እውነተኛ ብትሆንም መድኃኒቱ ግን የተሳሳተ በመሆኑ፡ በሽተኛው ወደ ሞት አፋፍ ተቃረበ።

አንድ ሌሊት ሰውዬው በቤት ውስጥ የሆነ ድምፅ ሰማና ሌባ እንደገባ በርግጠኛነት አሰበ። ሽጉጡንም አቀባብሎ «በሌባው» ላይ ተኮሰ፤ ለካስ ልጁ ኖራለች! በረሃብ ሳቢያ እንቅልፍ ሰላልወሰዳት የሆነ ነገር ልትበላ ተነሥታ ነበር። ሆኖም የአባቷ «እውነተኛ» ግምት ሰለባ ሆነች።

አንድን ነገር እውነት ለማድረግ ከእውነተኛነት የበለጠ እርምጃ ይጠይቃል። ሐሰተኛ ነገር ማመን ሁልጊዜም አደገኛ ውጤቶችን ያስከትላል፤ በእውነት ማመን ግን ከቶውንም የሚያሳፍር አይሆንም። ስለሆነም አንድ ሰው የሚያምነው ነገር ከፍተኛ ለውጥ ያመጣል! አንድ ሰው ከአዲስ አበባ ተነሥቶ ወደ ጅማ በመኪናው ለመሄድ ቢፈልግ፡ መንገዱ ወደ ጎንደር የሚመራ ከሆነ ምንም ዓይነት እውነተኛነት እዚያ ሊያደርሰው አይችልም። እውነተኛ የሆነ ሰው ሕይወቱን የሚመሠርተው በእውነት ላይ እንጂ በአጉል እምነት ወይም በውሸት ላይ አይደለም። ስለሆነም ውሸትን በማመን እውነተኛ ሕይወት መኖር አይቻልም።

እግዚአብሔር የቤተ ክርስቲያንን ቤተሰብ (ልጆች) በብርሃንና በጨለማ (1:1-2:6)፤ በፍቅርና በጥላቻ (2:7-17) መካከል ስላለው ግጭት በመግለጽ አስጠንቅቋል። አሁን ደግሞ ስለ ሦስተኛው ማለትም በእውነትና በሰሕተት መካከል ስላለው ግጭት ያስጠነቅቃቸዋል። ለአማኝ በብርሃንና በፍቅር መመላለሱ ብቻ

አይበቃም፤ በእውነትም መመላለስ አለበት። ዋናው፤ እውነት ወይም ውጤቱ ነው!

ዮሐንስ ከእውነት የመመለስን አሳዛኝ ውጤቶች ከማብራራቱ በፊት፤ በጉዳዩ ክብደት ላይ ያተኩራል። ይህንንም የሚያደርገው ሁለት ልዩ ቃላት በመጠቀም ነው፤ እነዚህም «የመጨረሻው ዘመን» እና «የክርስቶስ ተቃዋሚ» (ሐሳዊ መሢሕ) የሚሉ ናቸው። ሁለቱም ቃላት ክርስቲያኖች በተቃወሰ ዘመን እንደሚኖሩና ከጠላት ስሕተቶች መጠበቅ እንዳለባቸው በግልጽ ያስቀምጣሉ።

«የመጨረሻው ዘመን» ወይም «የመጨረሻው ሰዓት» በዓለም ላይ የአዲስ ዘመን ጮራ እንደፈነጠቀ የሚያስታውሰን ነው። «ጨለማው ያልፋልና እውነተኛውም ብርሃን አሁን ይበራል» (2፡8)። ከኢየሱስ ክርስቶስ ሞትና ትንሣኤ በኋላ፤ እግዚአብሔር በዚህች ዓለም «አዲስ ነገር» እያደረገ ነው። የብሉይ ኪዳን ታሪክ ሁሉ በመስቀል ላይ ለሚፈጸመው የክርስቶስ ሥራ ጥርጊያ መንገድ አዘጋጅቷል። ከዚያን ጊዜ ጀምሮ ያለው ታሪክ ኢየሱስ ተመልሶ መንግሥቱን ለሚመሠርትበት «ፍጻሜ ዘመን» መዘጋጃ ነው። እግዚአብሔር ኃጢአተኞችን ለማዳን ከዚህ የበለጠ ሊያደርግ የሚገባው ነገር የለም።

ይህም ሆኖ፤ «የዮሐንስ ዘመን <የመጨረሻው ዘመን> ከተባለ ኢየሱስ ለምን እስካሁን አልተመለሰም?» ብለህ ትጠይቅ ይሆናል።

ይህ ውብ ጥያቄ ስለሆነ መጽሐፍ ቅዱስ የሚሰጠንን መልስ እንመለከታለን። እግዚአብሔር እንደ ፍጥረቱ በጊዜ የተገደበ አይደለም። እግዚአብሔር በሰዎች ጊዜ ውስጥ ይሠራል እንጂ ከጊዜ በላይ ነው (2ኛ ጴጥ. 3፡8)።

«የመጨረሻው ሰዓት» የተጀመረው በሐዋርያው ዮሐንስ ዘመን ሲሆን፤ ከዚያን ጊዜ ጀምሮ በጥልቀት እያደገ ነው። በዮሐንስ ዘመን እግዚአብሔርን የማይፈሩ ሐሰተኛ መምህራን ነበሩ፤ ከዚያን ጊዜ ጀምሮ በቁጥርም በተጽዕኖም ጨምረዋል። «የመጨረሻው ሰዓት» ወይም «የመጨረሻው ዘመን» የሚሉ ሐረጎች የጊዜውን ዓይነት እንጂ የጊዜውን ገደብ አይገልጹም፤ «የኋለኞቹ ዘመናት» በ1ኛ ጢሞቴዎስ 4 ውስጥ ተገልጾአል። ጳውሎስም እንደ ዮሐንስ ሁሉ የዘመኑን ባሕርያት የተመለከተ ሲሆን፤ እኛም ዛሬ በበለጠ ጥልቀት ተመሳሳይ ባሕርያት እንመለከታለን።

በሌላ አባባል፤ ክርስቲያኖች ሁሉንም የኖሩት «በመጨረሻው ዘመን» ማለትም በስንክሳር ቀናት ውስጥ ነው። ስለሆነም፤ የምታምነውንና የምታምንበትን ምክንያት ማወቁ አስፈላጊ ነው።

(የክርስቶስ ተቃዋሚ) «ሐሳዊ መሢሕ» የሚለውን ሁለተኛ ቃል በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ የጠቀሰው የሐንስ ብቻ ነው (1ኛ ዮሐ. 2:18፣ 22፣ 4:3፣ 2ኛ ዮሐ. 7)። ይህም ሦስት ነገሮችን ይገልጻል፤ 1) በዓለም ውስጥ ክርስቶስን የሚቃወም ወይም የሚክድ መንፈስ፤ 2) ይህንኑ መንፈስ የሚቀበሉ ሐሰተኛ አስተማሪዎች እና 3) በክርስቶስ ላይ የሚነሳውን የመጨረሻ የዓለም ዓመፅ የሚመራ ሰው።

ሰይጣን በእግዚአብሔር ላይ ጦርነት ካወጀበት ጊዜ አንሥቶ «የሐሰተኛው ክርስቶስ መንፈስ» (1ኛ ዮሐ. 4:3) በዓለም ነበረ (ዘፍ. 3)። ከሁሉም የሐሰት ትምህርትና ክርስቲያኖች በክርስቶስ ላገኙአቸው እውነታዎች መተኪያ ለሚቀርቡ «ሃይማኖታዊ አሳቦች» ሁሉ የኋላ ደጀን ሆኖ የሚሠራው «የክርስቶስ ተቃዋሚ መንፈስ» ነው። «ተቃዋሚ» ወይም «ሐሳዊ» የሚለው ቃል በግሪኩ ሁለት ትርጉሞች ነበሩት። እነዚህም በክርስቶስ «ምትክ» እና ክርስቶስን «በመቃወም» የሚሉ ናቸው። ሰይጣን በክፋቱ ከክርስቶስና ከዘላለማዊ እውነቱ ጋር በመዋጋት ላይ ይገኛል፤ በተጨማሪም፣ በጌታችን በኢየሱስ ክርስቶስ ብቻ ለሚገኙ እውነታዎች መተኪያ እያቀረበልን ነው።

«የሐሳዊ መሢሔ መንፈስ» ዛሬ በዓለም ውስጥ አለ። ይህም በመጨረሻው መጽሐፍ ቅዱስ «ሐሳዊ-መሢሕ» ብሎ ወደሚጠራው «ሰይጣናዊ የላቀ ሰው» መገለጽ ይመራል። ይህም «የዓመፅ ሰው» ተብሏል (2ኛ ተሰ. 2:1-12)።

ይህ ክፍለ ንባብ ዛሬ በዓለም ውስጥ ሁለት ኃይሎች በመሥራት ላይ እንደሚገኙ ይገልጻል፤ እነዚህም፣ በመንፈስ ቅዱስ ኃይል በቤተ ክርስቲያን አማካኝነት የሚሠራው እውነታና በሰይጣን ጉልበት የሚሠራው ክፋት ናቸው። ዛሬ በክርስቲያኖች ውስጥ የሚገኘው መንፈስ ቅዱስ ዓመፀኛነትን በመከላከል ላይ ይገኛል፤ ዳሩ ግን ቤተ ክርስቲያን በመነጠቅ ስትወሰድ (1ኛ ተሰ. 4:13-18) ሰይጣን ጊዜያዊ ድሉን ለመቀዳጀትና ዓለምን ለመግዛት ዕድሉን ያገኛል። (በዮሐንስ ራእይ ስለዚህ የዓለም ገዥና ክፉ ሥርዓቱ በስፋት የሚለው አለው፣ በተለይም በ13:1-18፣ 16:13 እና 19:20።)

የምታምነው ነገር የሚያስከትለው ለውጥ አለ? አዎን፣ ከፍተኛውን ለውጥ ያስከትላል። የምትኖረው በቀውጢ ጊዜ ማለትም በመጨረሻው ሰዓት ነው፤ እናም የሐሳዊ-መሢሕ መንፈስ በዓለም ውስጥ እየሠራ ነው። እውነትን አውቆ ማመኑና ውሸት ሲያጋጥምህ ለይቶ መረዳቱ እጅግ አስፈላጊ ነው።

የዮሐንስ መልእክት «በሐሳዊ-መሢሕ መንፈስ» ቁጥጥር የሚሠራውን የሐሰተኛ አስተማሪ ሦስት ዓይነተኛ ምልክቶች ይገልጻል።

# 1. ከኅብረቱ ይለያል (1ኛ ዮሐ. 2:18-19)

«ከእኛ ዘንድ ወጡ፤ ዳሩ ግን ከእኛ ወገን አልነበሩም። ከእኛ ወገንስ ቢሆኑ ከእኛ ጋር ጸንተው በኖሩ ነበር» (ቁጥር 19)።

«እኛ» የሚለው ቃል መቼም የአማኞችን ኅብረት ማለትም ቤተ ክርስቲያንን የሚገልጽ ነው። የአማኞች ጉባኤ አካል የሆነው ሁሉ የግድ የእግዚአብሔር ቤተሰብ አባል ላይሆን ይችላል።

አዲስ ኪዳን ቤተ ክርስቲያንን እንደ አንዲት ዓለም-አቀፍ ቤተሰብና እንደ አጥቢያ አካላት ወይም የአማኞች ጉባኤዎች ለይቶ በሁለት ገጽታ ያቀርባታል። ጠቅላላው ዓለም-አቀፍ የአማኞች አንድነት ከሰውነት (1ኛ ቆሮ. 12) እና ከሕንፃ (ኤፌ. 2:19-22) ጋር ተወዳድሮአል። አንድ ኃጢአተኛ ክርስቶስን የግል አዳኙ አድርጎ በሚያምንበት ጊዜ የዘላለምን ሕይወት ይቀበልና ወዲያውኑ የእግዚአብሔር ቤተሰብ አባልና የክርስቶስ መንፈሳዊ አካል ክፍል ይሆናል። ከዚያ በኋላ ከአጥቢያ የክርስቲያኖች ቡድን (ቤተ ክርስቲያን) ጋር በመተባበር ክርስቶስን ማገልገል ሊጀምር ይገባል (የሐዋ. 2:41፣ 42)። ይሁንና፣ በዚህ ስፍራ ላይ አጽንኦት የተሰጠው አንድ ሰው የአጥቢያ ቤተ ክርስቲያን አባል ሊሆንና የክርስቶስ እውነተኛ መንፈሳዊ አካል ክፍል ላይሆን እንደሚችል ነው።

የእውነተኛ ክርስትና ሕይወት አንዱ መረጃ የእግዚአብሔር ሕዝብ ጋር ለመተባበር መሻት ነው። «እኛ ወንድሞችን የምንወድ ስለሆንን ከሞት ወደ ሕይወት እንደተሻገርን እናውቃለን» (1ኛ ዮሐ. 3:14)። ሰዎች አንዱን መለኮታዊ ባሕርይ ሲጋሩና (2ኛ ጴጥ. 1:4) የአንዱ መንፈስ ማደሪያ ሲሆኑ (ሮሜ. 8:14-16)፣ በኅብረት ደስ ሊሰኙና እርስ በርሳቸው አሳቦችን ሊካፈሉ ይፈልጋሉ። አስቀድመን እንደተመለከትነው፣ ኅብረት ማለት «መጋራት» ማለት ነው። ስለሆነም፣ ሰዎች የጋራ መንፈሳዊ እውነታዎች ሲኖሩአቸው በአንድነት ሊሆኑ ይፈልጋሉ።

ይሁንና፣ በ1ኛ ዮሐንስ ምዕራፍ ሁለት የተጠቀሱት «አስመሳይ ክርስቲያኖች» በኅብረቱ ውስጥ አልጸኑም። ወጥተው ሄዱ። ይህ ማለት ግን በቤተ ክርስቲያን ውስጥ መኖር አንድን ሰው እንደሚያድን አያመለክትም፤ ይልቁኑም በኅብረቱ ውስጥ መቆየት ሰውዬው እውነተኛ ክርስቲያን እንደሆነ ያመለክታል። ኢየሱስ ስለ ዘሪው

በተናገረው ምሳሌ (ማቴ. 13:1-9፥ 18-23) እውነተኛ ዳግም ልደት ያገኙት ፍሬ የሚያፈሩት ብቻ እንደሆኑ ገልጾአል። ወደ ደኅንነት ገጠመኝ ከቀረቡና እንዲያውም አንዳንድ «የክርስቲያኖች» ጠባያት ከያዙ በኋላ የእግዚአብሔር ልጅ አለመሆን ይቻላል። በ1ኛ ዮሐንስ ምዕራፍ ሁለት የተጠቀሱት ሰዎች ጎብረቱን የለቀቁት እውነተኛውን ሕይወት ስላላገኙና በልባቸውም የክርስቶስ ፍቅር ስላልነበረ ነው።

ዛሬ በእግዚአብሔር ሕዝብ መካከል አያሌ አሳዛኝ ክፍፍሎች ይታያሉ፤ ይህም ሆኖ፣ እውነተኛ ክርስቲያኖች ሁሉ ከቤተ ክርስቲያን ጎብረት ባሻገር የሚጋሩአቸው ነገሮች አሉ። መጽሐፍ ቅዱስ የእግዚአብሔር ቃል እንደሆነና ኢየሱስ የእግዚአብሔር ልጅ እንደሆነ ያምናሉ። እንዲሁም ሰዎች ሁሉ ኃጢአተኞች እንደሆኑና ብቸኛው የመዳኛ መንገድ በክርስቶስ ማመን እንደሆነ ያምናሉ። ክርስቶስ ለሰው ምትክ ሆኖ በመስቀል ላይ እንደሞተና ከሞትም እንደተነሣ ያምናሉ። መንፈስ ቅዱስ በእውነተኛ አማኞች ልብ ውስጥ እንደሚያድር ያምናሉ። በመጨረሻም፣ ወደፊት አንድ ቀን ኢየሱስ እንደሚመለስ ያምናሉ። ክርስቲያኖች እንደ የቤተ ክርስቲያን አስተዳደር ወይም የጥምቀት አሠራር በመሳሰሉ ሌሎች ጉዳዮች ላይ ላይስማሙ ቢችሉም፣ በመሠረታዊ የእምነት ትምህርቶች ላይ ይስማማሉ።

በዛሬው ዓለም ሐሰተኞች ትምህርቶችንና ክርስቶስን የሚቃወሙ የሃይማኖት ዘይቤዎች ብትመረምር፣ በአብዛኛው የእነዚህ ሃይማኖቶች መሪዎች ከአጥቢያ አብያተ ክርስቲያናት እንደወጡ ትረዳለህ። «ከእኛ ጋር» ቢኖሩም፣ «ከእኛ ወገን አልነበሩም»ና የራሳቸውን ቡድኖች አፈሩ።

ምንም ያህል «ሃይማኖታዊ» ቢሆንም፣ ከእምነት ትምህርቶች የተነሣ ከአጥቢያ ቤተክርስቲያን ከተገነጠለ ቡድን ሁሉ ሊጠረጠር ይገባል። በአብዛኛው እነዚህ ሰዎች ኢየሱስ ክርስቶስንና የእግዚአብሔርን ቃል መከተልን ትተው ሰብአዊ መሪዎችንና ሰዎች የጻፉአቸውን መጻሕፍት ይከተላሉ። አዲስ ኪዳን ከጎብረት መገንጠሉ አደገኛ እንደሆነ ያስተምራል (ለምሳሌ 2ኛ ጢሞ. 3 እና 4፤ 2ኛ ጴጥ. 2)።

## 2. እምነትን ይከዳል (1ኛ ዮሐ. 2:20-25፤ 4:1-6)።

ለክርስቲያን ዋንኛው ጥያቄ፣ ክርስቶስ ኢየሱስ ማን ነው? ክርስቶስ «ምሳሌ» ብቻ ነውን? «ደግ ሰው» ነው? «ግሩም መምህር» ነው? ወይስ በሥጋ የተገለጠ አምላክ? የሚለው ነው።

የዮሐንስ መልእክት አንባቢዎች ስለ ክርስቶስ እውነቱን ያውቁ ነበር፤ አሊያማ ባልዳኑ ነበር። «እናንተም ከቅዱሱ ቅባት ተቀብላችኋል፤... የእርሱ ቅባት ስለ ሁሉ እንደሚያስተምራችሁ... በእርሱ ኑሩ» (ቁጥር 20 እና 27ን ተመልከት)። «የክርስቶስ መንፈስ የሌለው ከሆነ ግን ይኸው የእርሱ ወገን አይደለም» (ሮሜ 8:9)።

በዮሐንስ ዘመን የነበሩ የሐሰት አስተማሪዎች ልምምዳቸውን ለመግለጽ ሁለት ልዩ ቃላት ማለትም «እውቀት»ን እና «ቅባት»ን ይጠቀሙ ነበር። እነዚህ ሰዎች ልዩ እውቀት ያስገኘላቸውን ቅባት ከእግዚአብሔር ዘንድ እንደተቀበሉ ይናገሩ ነበር። «አብርሃን»ን ያገኙ በመሆናቸው ከማንም በላይ ከፍ ብለው እንደተሰየሙ ይገልጹ ነበር። ዮሐንስ ግን እውነተኛ ክርስቲያኖች «ሁሉ» እግዚአብሔርን እንደሚያውቁና የእርሱንም መንፈስ እንደተቀበሉ አስረድቶአል። እንዲሁም እውነትን ስላመኑ ውሸት ሲያጋጥማቸው ለይተው ያውቁታል።

ክርስቲያኖችን ከሌሎች የሚለየው ትልቁ ማረጋገጫ ኢየሱስ ክርስቶስ በሥጋው የተገለጠ አምላክ መሆኑ ነው (1ኛ ዮሐ. 4:2)።

ክርስቲያን ነኝ የሚሉ ሰባኪዎችና አስተማሪዎች ሁሉ በእምነታቸው እውነተኛ ክርስቲያኖች አይደሉም (4:1-6)። ኢየሱስ በሥጋ የመጣ አምላክ እንደሆነ ቢመሰክሩ ግን የእውነተኛው እምነት አባላት መሆናቸውን ያረጋግጣሉ። ክርስቶስን ቢክዱ ግን የሐላዊ መሢሔ ወገኖች ናቸው ማለት ነው። በዓለም «ውስጥ» የሚገኙ «የዓለም ንብረቶች» እንጂ ከዓለም ተጠርተው «እንደወጡ» እውነተኛ አማኞች አይደሉም። ሲናገሩም ዓለሙ (ያልዳኑ ሰዎች) ያምናቸዋል። ነገር ግን ያልዳነው ዓለም ከቶውንም እውነተኛውን አማኝ ሊረዳ አይችልም። ክርስቲያን የሚናገረው በእውነት መንፈስ ምሪት ነው፤ ሐሰተኛ አስተማሪ የሚናገረው ግን በስሕተት መንፈስ ማለትም በክርስቶስ ተቃዋሚ መንፈስ ተጽዕኖ ነው።

«ኢየሱስ ክርስቶስ በሥጋ እንደመጣ» መመስከር ክርስቶስን ከማወቅ የጠለቀ አሳብ ይዞአል። አጋንንት እውቀውታል (ማር. 1:24)፤ ይህ ግን አላዳናቸውም። እውነተኛ ምስክርነት በክርስቶስ ማንነትና ተግባር በግል ማመንን ያካትታል። ይህ ምሁራዊ «ሥነ-መለኮታዊ መግለጫ» ብቻ ሳይሆን፤ ክርስቶስ ስላደረገልህ ነገር ከልብህ የሚመነጭ ግላዊ ምስክርነት ነው። ስለሆነም፤ በክርስቶስ ካመንህና እምነትህን በምስክርነት ከገለጥህ የዘላለም ሕይወት አለህ (1ኛ ዮሐ. 2:25)። ይህንኑ ምስክርነት (የእምነት መግለጫ) በእውነተኛነት

የማይገልጹ ሰዎች የዘላለም ሕይወት የላቸውም፤ ይህም እጅግ አደገኛ ነገር ነው።

ታላቁ የብሪታኒያ ወንጌላዊ ጆርጅ ኋይት ፊልድ ለአንድ ሰውዬ ስለ ነፍሱ እየተናገረ ነበር። ከዚያም፡ «ጌታዬ፡ እርስዎ ምን ያምናሉ?» ሲል ሰውዬውን ጠየቀው።

ሰውዬውም፡ «ቤተ ክርስቲያኔ የምታምነውን አምናለሁ» ሲል መለሰለት።

«ቤተ ክርስቲያንም ምን ታምናለች?»

«እኔ የማምነውን።»

«ሁለታችሁም የምታምኑት ምንድን ነው?»

«ሁለታችንም በአንድ ነገር እናምናለን!» ነበር የመጨረሻ ቃሉ።

ሰው ከቤተ ክርስቲያን የእምነት መግለጫ ጋር በመስማማቱ አይድንም። ሰው የሚድነው በኢየሱስ ክርስቶስ በማመንና ለእምነቱም ምስክርነት በመስጠት ነው (ሮሜ 10:9-10)።

የሐሰት አስተማሪዎች ብዙ ጊዜ፡ «እኛ አብን እናመልካለን። ምንም እንኳ ስለ ኢየሱስ ክርስቶስ ያለን አመለካከት ከእናንተ ቢለይም፡ በእግዚአብሔር አብ እናምናለን» ይላሉ።

ይሁንና፡ ወልድን መካድ ማለት አብንም መካድ ነው። ሁለቱም አንድ አምላክ በመሆናቸው፡ አብንና ወልድን ልንለያይ አንችልም። ኢየሱስ፡ «እኔና አብ አንድ ነን» ብሏል (ዮሐ. 10:30)። እንዲሁም፡ እውነተኛ አማኞች ሁለቱንም አብንና ወልድን እንደሚያከብሩ ተናግሯል፤ «ሰዎች ሁሉ አብን እንደሚያከብሩት ወልድን ያከብሩት ዘንድ፡ ፍርድን ሁሉ ለወልድ ሰጠው...ወልድን የማያከብር የላከውን አብን አያከብርም» (ዮሐ. 5:23)። ስለሆነም፡ «አንዱን አምላክ አምልኩ» ብትል ነገር ግን ኢየሱስ ክርስቶስን ከአምልኮ ውጭ ብታደርግ፡ እንደ እውነተኛ ክርስቲያን እያመለከህ አይደለህም።

ከእግዚአብሔር ቃል እውነት ጋር መኖሩ አስፈላጊ ነው። ክርስቲያኖች ከመጀመሪያው የሰጡት ቃል (ወይም መልእክት) ለእምነቱ እውነተኛ ሆነህ እንድትኖር የሚረዳህ ነው። የክርስትና ሕይወት ሂደቱን የሚቀጥለው በጀመረበት መልኩ ነው። ይህም በመጽሐፍ ቅዱስ መልእክት በማመን ነው። ክርስቲያኖች ከመጀመሪያ ከሰሙት አሳብ ጋር የሚቃረን አንድ «አዲስ ነገር» ይዞ የመጣ የሃይማኖት መሪ ሊታመን አይገባም። «መናፍስት ከእግዚአብሔር

ሆነው እንደሆነ መርምሩ» (1ኛ ዮሐ. 4:1)። ቃሉ በአንተ ይኑር (2:24)፤ አንተም በክርስቶስ ኑር (ቁጥር 28)፤ ይህ ካልሆነ በሐሳዊ-መሢሕ መንፈስ ወደ ጥፋት ትወሰዳለህ። የሐሰት አስተማሪዎች ምንም ዓይነት የተስፋ ቃል ቢገቡልህ አንተ የተረጋገጠ የዘላለም ሕይወት የተስፋ ቃል አለህ (ቁጥር 25)። ከዚህ በላይ የምትፈልገውም የለም!

የሐሰት አስተማሪዎች በራሳቸው ስብሰባዎች ለራሳቸው ብቻ በመደሰት ቢረኩ እንኳ መቼም ምን ይደረግ በተባለ። የሚያሳዝነው ሌሎችን ክርስቶስን ወደሚፃረረው ትምህርታቸው ለመመለስ ሆን ብለው መነሣታቸው ነው። ከእግዚአብሔር እውነት የተመለሰው ሰው ሦስተኛው ምልክት ይህ ነው፡-

### 3. የታመኑትን ለማታለል ይሞክራል (1ኛ ዮሐ. 2:26-29)

ሐሳዊ-መሢሐውያን ቡድኖች ከደኅንነት ርቀው የጠፉትን ሰዎች ወደ ተሳሳተ እምነታቸው ለማስገባት እምብዛም እንደማይጥሩ ማስተዋል አስገራሚ ነገር ነው። ይልቁንም የቤተ ክርስቲያን አባሎች የሆኑትን አማኞች ወደ ራሳቸው ትምህርት ለመመለስ ከፍተኛ ጥረት ያደርጋሉ። በዚህም ታማኝ የሆነውን «ለማሳት» ይፈልጋሉ።

«ማሳት» የሚለው ቃል «ወደ ጥፋት መመራት» የሚል አሳብ አለው። ጳውሎስ ይህ ነገር እንደሚከሰት ገልጾ አስጠንቅቆናል፤ «መንፈስ ግን በግልጽ፡- በጳለኞች ዘመናት አንዳንዶች የሚያስቱ መናፍስትንና በውሸተኞች ግብዝነት የተሰጠውን የአጋንንትን ትምህርት እያደመጡ፤ ሃይማኖትን ይከዳሉ ይላል» (1ኛ ጢሞ. 4:1)።

ኢየሱስ ሰይጣንን «የውሸት አባት» በማለት ይጠራዋል (ዮሐ. 8:44)። የሰይጣን ዓላማ የሐሰት ትምህርቶችን በማስተማር ክርስቲያኖችን ወደ ጥፋት መምራት ነው (2ኛ ቆሮ. 11:1-4 እና 13-15)። አንድ ሰው መጽሐፍ ቅዱስን አምናለሁ ስላለ ብቻ የሚነግረንን ሁሉ መቀበል የለብንም! ምክንያቱም መጽሐፍ ቅዱስ የትኛውንም አሳብ እንዲናገር «መጠምዘዝ» ስለሚቻል ነው (2ኛ ቆሮ. 4:1-2)።

ሰይጣን አስመሳይ እንጂ ፈጣሪ አይደለም። በመሆኑም፤ የእግዚአብሔርን ሥራ ይኮርጃል። ለምሳሌ ሰይጣን የማስመሰያ ወንጌል የሚሰብኩለት (ገላ. 1:6-11) አስመሳይ «አገልጋዮች» አሉት (2ኛ ቆሮ. 11:13-15)። እነዚህም በማስመሰያ ጽድቅ የሚደገፉትን (ሮሜ 10:1-10) አስመሳይ ክርስቲያኖች ያፈራሉ (ዮሐ. 8:43-44)። በእንክርዳዱ ምሳሌ ውስጥ (ማቴ. 13:24-30፤ 36-43) ኢየሱስና ሰይጣን እንደ ዘሪዎች ተሥለዋል። ኢየሱስ እውነተኛውን ዘር ማለትም የእግዚአብሔርን ልጆች ሲዘራ፤ ሰይጣን ግን «የክፉውን ልጆች» ይዘራል። ሁለቱ ዓይነት

ተክሎች በሚያድጉበት ጊዜ በጣም ስለሚመሳሰሉ፤ ፍሬአቸው እስኪታይ ድረስ ሠራተኞቹ ልዩነታቸውን አይገነዘቡም። በዚህ ዘመን የሰይጣን ዋንኛ ዘዴ ክርስቶስ እውነተኛውን በሚዘራበት ስፍራ ሁሉ አስመሳዩን ዘር መዝራት ነው። ስለሆነም፤ ማስመሰያውን በማወቅ የክርስቶስን ትምህርቶች ከሐሳዊ-መሢሔ ሐሰተኛ ትምህርቶች መለየቱ አስፈላጊ ነው።

አማኝ ይህንን ሊያደርግ የሚችለው እንዴት ነው? በመንፈስ ቅዱስ አስተምህሮ ላይ በመደገፍ ነው። እያንዳንዱ አማኝ የመንፈስ ቅዱስን ቅባት ስለ ተቀበለ (1ኛ ዮሐ. 2:20)፤ መንፈስ ቅዱስ እውነቱን ያስተምረዋል (ዮሐ. 14:17፤ 15:26)። ሐሰተኛ አስተማሪዎች የሚመሩት በእውነት መንፈስ ሳይሆን በስሕተት መንፈስ ነው (1ኛ ዮሐ. 4:3፤ 6)።

«ቅባት» የሚለው ቃል በብሉይ ኪዳን ለልዩ አገልግሎት በተለየ ሰው ራስ ላይ ዘይት የሚፈስስበትን ልማድ ያስታውሳል። ንጉሥ (1ኛ ሳሙ. 15:1)፤ ካህን (ዘጳ. 28:41)፤ እና ነቢይ (1ኛ ነገ. 19:16) ይቀቡ ነበር። የአዲስ ኪዳን ክርስቲያን የተቀባው በተራው ዘይት ሳይሆን በእግዚአብሔር መንፈስ ነው፤ ይህም ከእግዚአብሔር ካህናት እንደ አንዱ ሆኖ ለሚሰጠው አገልግሎት የሚለየው ቅባት ነው (1ኛ ጴጥ. 2:5፤ 9)። የመንፈስ ቅዱስን ቅባት ለመቀበል መጸለይ አስፈላጊ አይደለም፤ ክርስቲያን ከሆንህ ቀድሞውኑ ይህንኑ የተለየ ቅባት ተቀብለሃል። ይህ ቅባት በእኛ ዘንድ «ስለሚኖር» ዳግም መቀበሉ አስፈላጊ አይሆንም።

ሐሰተኛ አስተማሪዎች አብንና ወልድን እንደሚከዱ ተመልክተናል፤ መንፈስ ቅዱስንም እንዲሁ ይከዱታል። መንፈስ ቅዱስ እግዚአብሔር የሰጠን አስተማሪያችን ነው (ዮሐ. 14:26)፤ እነዚህ የሐሰት አስተማሪዎች ግን ለራሳቸው አስተማሪዎች ሊሆኑ ስለሚፈልጉ ሌሎችን ወደ ጥፋት ይነዳሉ። በዚህ ድርጊታቸውም የመንፈስ ቅዱስን ስፍራ ለመውሰድ ይጥራሉ!

እግዚአብሔር እውነቱን ያስተምረን ዘንድ ቅዱሱን መንፈስ ስለሰጠን፤ ማንም አስተማሪያችን እንዳይሆን ማስጠንቀቂያ ተሰጥቶናል። ይህ በቤተ ክርስቲያን የሚያስተምሩንን አገልጋዮች ሥልጣን አይሸርም (ኤፌ. 4:11-12)፤ ዳሩ ግን መጽሐፍ ቅዱስን ለራሳችን በምናነብበት ጊዜ በመንፈስ ቅዱስ ምሪት የሰዎችን ትምህርት መፈተን እንዳለብን ነው (ከዮሐ. 17:11 ጋር አወዳድር)።

ለአሜሪካውያን ሕንዶች አገልግሎት የሚሰጠው ሚሲዮናዊ በሎስ አንጀለስ አዲስ ክርስቲያን ከሆነ ሕንዳዊ ሰው ጋር ነበረ። በመንገዱም

ላይ ሲያልፍ ሳለ ከወደ ጥግ መጽሐፍ ቅዱስ ይዞ የሚሰብክ ሰው ተመለከቱ። ሚሲዮናዊው ሰውዬው የሐሰት አስተማሪ መሆኑን ሲረዳ፤ ሕንዳዊው ግን መጽሐፍ ቅዱስ መያዙን ብቻ ነበር ያስተዋለው። እናም ስብከቱን ሊሰማ ቆመ።

ሚሲዮናዊው፡ «ወዳጄ ግራ እንደማይጋባ ተስፋ አደርጋለሁ» ሲል እያሰበ መጸለይ ጀመረ። ከጥቂት ደቂቃዎች በኋላ ሕንዳዊው ከስብከቱ ተመለሰና ከሚሲዮናዊ ወዳጁ ጋር ተገናኘ።

«ስለ ሰባኪው ምን ታስባለህ? ሲል ጠየቀው ሚሲዮናዊው።

ሕንዳዊው ጠንክር ባለ አነጋገር እንዲህ ሲል መለሰለት፡- «በሚናገርበት ጊዜ ሁሉ ከውስጤ አንድ ነገር <ውሸታም! ውሸታም!> ሲል ያቃጭላል።»

ያ በልቡ ውስጥ የነበረው «አንድ ነገር» የእግዚአብሔር መንፈስ ቅዱስ ነበር። መንፈስ ቅዱስ ወደ እውነት በመምራት ስሕተትን እንድንለይ ይረዳናል። «መንፈስ ቅዱስ እውነት» ስለሆነ (1ኛ ዮሐ. 5:6)፤ ይህ የእግዚአብሔር ቅባት «ውሸት» አይደለም።

አንዳንድ ክርስቲያኖች ሐሰተኛ ትምህርት በማመን ወደ ጥፋት የሚሄዱት ለምንድን ነው? ምክንያቱ በመንፈስ ውስጥ ባለመኖራቸው ነው። «መኖር» የሚለው ቃል በዚሁ የ1ኛ ዮሐንስ መልእክት ከፍል አያሌ ጊዜያት ስለ ተጠቀሰ መከላከል አስፈላጊ ይሆናል፡-

- ሐሰተኛ አስተማሪዎች በኅብረቱ ውስጥ አይኖሩም ወይም በኅብረት ኑሮአችሁ አይቀጥሉም (2:19)።

- ማነው ቃል (መልእክት) በእኛ ሊኖር ይገባል (ቁጥር 24)

- ቅባቱ (መንፈስ ቅዱስ) በእኛ ይኖራል፤ እኛም በመንፈስ ልንኖር ይገባል (ቁጥር 27)።

- በቃሉና በመንፈስ ስንኖር፤ በክርስቶስም እንኖራለን (ቁጥር 28)።

ቀደም ብሎም በዮሐንስ መልእክት ውስጥ ይህንኑ «መኖር» የተባለ ቃል ተመልክተናል፡-

- በክርስቶስ እንኖራለን የምንል ከሆነ፤ እርሱ እንደተመላለሰ ልንመላለስ ይገባል (2:6)።

- ወንድማችንን የምንወድ ከሆነ፤ በብርሃን እንኖራለን (ቁጥር 10)።

• ቃሉ በእኛ ቢኖር፤ መንፈሳዊ ጥንካሬ ይኖረናል (ቁጥር 14)።

• የእግዚአብሔርን ፈቃድ የምናደርግ ከሆነ፤ ለዘላለም እንኖራለን (ቁጥር 17)።

«መኖር» ማለት በኅብረት ውስጥ መቆየት ማለት ነው፤ «ኅብረት» ደግሞ በዚህ መልእክት የመጀመሪያ ሁለት ምዕራፎች ውስጥ ቁልፍ አሳብ ነው። ከምዕራፍ 3 እስከ 5 አጽንኦት የተሰጠው በልጅነት ማለትም «ከእግዚአብሔር በመወለድ» ላይ ነው።

የአንድ ቤተሰብ ልጅ ሆኖ ከአባትና ከእናት፤ ብሎም ከሌሎችም የቤተሰብ አባላት ጋር ኅብረት አለማድረግ ይቻላል። ሰማያዊ አባታችን ከእርሱ ጋር ኅብረት እንደማናደርግ ሲረዳ፤ በእርሱ እንድንኖር ሊመልሰን ይፈልጋል። ይህም ሂደት «ቅጣት» ማለትም የልጅ ሥልጣና ተብሎ ይታወቃል (ዕብ. 12:5-11)።

አማኝ የእግዚአብሔርን መንፈስ ከመጽሐፍ ቅዱስ እንዲያስተምረው መፍቀድ አለበት። ከአጥቢያ ቤተ ክርስቲያን ዓበይት አገልግሎቶች አንዱ የእግዚአብሔርን ቃል ማስተማር ነው (2ኛ ጢሞ. 2:2፤ 4:1-5)። መንፈስ ቅዱስ በኅብረቱ ውስጥ ለተወሰኑ ግለሰቦች የማስተማርን ስጦታ ስለሚሰጥ (ሮሜ 12:6-7)፤ ሌሎችን ያስተምራሉ፤ የሚያስተምሩት ነገር ግን መፈተን አለበት (1ኛ ዮሐ. 4:1-3)።

ሆን ብሎ ማታለልና በመንፈሳዊ መሃይምነት መካከል ልዩነት አለ። አጽሎስ በኤፌሶን ምክራብ በሰበክ ጊዜ መልእክቱ ትክክል ቢሆንም ሙሉ አልነበረም። ስለሆነም በማኅበረ ምእመኑ ውስጥ የነበሩ በሳል አማኞች ጽርስቅላና አቂላ በግል ወስደው የክርስቶስን መልእክት አስተማሩት (የሐዋ. 18:24-28)። በየዕለቱ መጽሐፍ ቅዱስ በማንበብና በመጻለይ ጊዜ የሚያሳልፍ ክርስቲያን በመንፈስ በመመላለስ የሚያስፈልገውን የመለየት ብቃት ያገኛል።

መንፈስ ቅዱስ ስለ «ሁሉም» ነገር ያስተምረናል (1ኛ ዮሐ. 2:27)። ሐሰተኛ አስተማሪዎች የመጽሐፍ ቅዱስን ሙሉ መልእክት በማግለል በትንቢት ወይም በቅድስና ወይም በምግብ ላይ ብቻ የማተኮር ባሕል አላቸው። ኢየሱስ «ሰው ከእግዚአብሔር አፍ በሚወጣው ቃል ሁሉ» እንደሚኖር ገልጾአል (ማቴ. 4:4)። ጳውሎስም «የእግዚአብሔር ምክር ሁሉ» ለማስተማር ይጠነቀቅ ነበር (የሐዋ. 20:27)። «የእግዚአብሔርን መንፈስ ያለበት መጽሐፍ ሁሉ» ጠቃሚያችን ነው (2ኛ ጢሞ. 3:16)።

የመጽሐፍ ቅዱስን ማንኛውንም ክፍል ቸል ብትል ወይም ብታስወግድ ችግር መጥራትህ ነው። ጠቅላላውን መጽሐፍ ልታነብና

«በቅንነት ልትናገር» ይገባል (2ኛ ጢሞ. 2:15)፤ ይህም በአግባቡ መጠቀም እንዳለብህ ያስገነዝብሃል። እግዚአብሔር ለተለያዩ ሰዎች በተለያዩ ጊዜያት የሚናገረውን ማስታወስ አለብህ፤ ለአይሁዶች ወይም ለአሕዛብ ወይም ለቤተ ክርስቲያን ብቻ የሚዛመዱ ምንባቦች አሉ (1ኛ ቆሮ. 10:23)። እነዚህን መለየት አለብህ። ምንም እንኳን መጽሐፍ ቅዱስ ሁሉ አንተ እንድታነብ የተጻፈ ቢሆንም፤ ሁሉም ለአንተ ለግልህ አልተጻፈም። የሐሰት አስተማሪዎች ግን የሚፈልጉትን ብቻ ከዓውደ-ንባብ ውጭ ፈንቅለው በማውጣት፤ ለጥንቶቹ እስራኤላውያን የተሰጠውን ምንባብ ለዛሬዎቹ አማኞች ያዛምዳሉ።

የዮሐንስ ሁለተኛው መልእክት ስለ ሐሰተኛ አስተማሪዎች ተጨማሪ ማስጠንቀቂያ ይሰጣል (2ኛ ዮሐ. 7-11) ከእነዚህ አታላቶች ጋር የሚወግን አማኝ ሙሉ ሽልማቱን የማጣት አደጋ ያንገብብበታል (ቁጥር 8)። እንዲያውም «ደህና ሁኑ» (በቀጥታ ሲተረጎም) «እግዚአብሔር ከእናንተ ጋር ይሁን» እንዳንልም ተነግሮናል። ክርስቲያናዊ ባሕርይህን መጠበቅ ስለሚኖርብህ ጫካኝ ወይም ከፋ ልትሆንባቸው አይገባም፤ ዳሩ ግን ትምህርታቸውን ይዘረዝሩ ዘንድ ወደ ቤትህ ማስገባት የለብህም። ለምን? ወደ ቤትህ ካስገባሃቸው ሁለት ውጤቶች ሊከተሉ ስለሚችሉ ነው፤ መጀመሪያው፤ በአእምሮህ የሐሰተኛ ትምህርትን ዘሮች ሊዘሩብህ ይችላሉ፤ ይህም ሲሆን ሰይጣን እነዚህ ዘሮች መራራ ፍሬ እንዲያፈሩ ውኃ ሊያጠጣቸውና ሊንከባከባቸው ይችላል። ሁለተኛው፤ ይህ ባይሆን እንኳ ሐሰተኛ አስተማሪዎችን በቤትህ በማስተናገድህ ወደ ሌሎች ቤቶች እንዲገቡ በር ትከፍትላቸዋለህ። ሐሰተኛው ከቤትህ ጎን ለሚገኙ ጎረቤቶችህ፤ «አቶ እገሌና ወይዘሮ እገሊት በቤታቸው ተቀብለውኝ...እንዴት ያሉ ጥሩ ክርስቲያኖች መሰሉአችሁ!» ሊል ይችላል።

ዮሐንስ አሁን በኅብረት ርእሰ-ጉዳይ ላይ የሚሰጠውን ትምህርት ጨርሶ ወደ ልጅነት ትምህርት ይሻገራል። በብርሃንና በጨለማ (1:1-2:6)፤ በፍቅርና በጥላቻ (2:7-17)፤ ብሎም በእውነትና በስሕተት (2:18-22) መካከል የሚገኙትን ንጽጽሮች ገልጾአል። እውነተኛ የክርስትና ኑሮ የታዛዥነት (በጨለማ ሳይሆን በብርሃን መመላለስ)፤ የፍቅርና የእውነት ሕይወት እንደሆነ አስረድቶአል። የማትታዘዝ ወይም የማታፈቅር ወይም እውነተኛ ያልሆንህ እንደሆንህ ከእግዚአብሔር ጋር በኅብረት መኖሩ የማይቻል ነው። ከእነዚህ ኃጢአቶች ማናቸውም ከእውነታ ወደ ግብዝነት ሊመሩህ ይችላሉ፤ በመሆኑም፤ ከእውነተኛ ሕይወት ይልቅ «ለው ሠራሽና ብልጭልጭ» ሕይወት ይኖርሃል።

ቁጥር 28 እና 29 ስለ ኅብረት ከሚናገረው ስለ ልጅነት ወደሚያብራራው ክፍል የሚያሻግሩ «ድልድዮች» ናቸው። («ከእግዚአብሔር ተወለዱ»)፤ በእነዚህ ጥቅሶች የሐንስ ከአብ፡ ከወልድና ከመንፈስ ቅዱስ ጋር እንድንኖር ሊያበረታቱን የሚገቡትን ሦስት ቃላት ይጠቀማል።

1. ኦሩ። ይህ ከዚህ በፊት ሁለት ጊዜ ያጋጠመን ቃል ነው። በክርስቶስ የመኖርን አስፈላጊነት መገንዘብ ይኖርብሃል። እንዲያውም ይህ ቃል የመልእክቱ የመጀመሪያ ሁለት ምዕራፎች ዋና ጭብጥ ነበር። በክርስቶስ የምትኖረው እውነትን በማመን፣ እውነትን በመታዘዝና ሌሎች ክርስቲያኖችን ማለትም ወንድሞችን በመውደድ፣ ማለትም በታዛዥነት፣ በፍቅር እና በእውነት ነው። ስለሆነም አማኝ ሆነህ ከእግዚአብሔር ኅብረት ውጭ ብትገኝ፣ ምክንያቱ ቃሉን ስላልታዘዝህ፣ ለወንድምህ ፍቅር ስላጣህ ወይም ውሸትን ስላመንህ ነው። ለዚህም መፍትሔው ወዲያውኑ ኃጢአትህን መናዘዝና የእግዚአብሔርን ይቅርታ መቀበል ይሆናል (1፡9)።

2. መገለጥ። በዚህ መልእክት ይህ ተስፋ ስለተገባው የክርስቶስ ዳግም ምጽአት የመጀመሪያው ማጣቀሻ ነው። የየሐንስ ራእይ ወደፊት ስለሚከሰቱ ጉዳዮች በስፋት ይዘግባል። የየሐንስ መልእክት የሚጠቅሰው የክርስቶስ መመለስና መጪውን የፍርድ ቀን ብቻ ነበር (1ኛ የሐ. 2፡28-3፡3፤ 4፡17)።

በወደፊቱ ከስተቶች ዝርዝር ላይ ሁሉም የመጽሐፍ ቅዱስ ተማሪዎች ባይስማሙም፣ ወንጌላውያን ክርስቲያኖች ክርስቶስ ለቤተ ክርስቲያኑ እንደሚመለስ ያምናሉ (1ኛ ተሰ. 4፡13-18)። በዚያን ጊዜ ክርስቲያኖች ምንም እንኳ ለኃጢአታቸው ፍርድን ባይቀበሉም፣ ክርስቶስን ሲያገለግሉ ባላዩት ታማኝነት መሠረት ይዳኛሉ (1ኛ ቆሮ. 3፡10-15)። በታማኝነት ያገለገሉ ሽልማታቸውን ሲቀበሉ (1ኛ ቆሮ. 4፡5)፣ ታማኞች ያልነበሩ ሽልማታቸውን ያጣሉ። ይህ ከስተት «የክርስቶስ የፍርድ ወንበር» በመባል ይታወቃል (ሮሜ 14፡10፤ 2ኛ ቆሮ. 5፡10)፤ ይህ በዘመኑ መጨረሻ ያልዳኑ ሰዎች ከሚዳኙበት ከ«ታላቁ የነጭ ዙፋን ፍርድ» ጋር ሊምታታብህ አይገባም (ራእይ 20፡11-15)።

ኢየሱስ ክርስቶስ በማንኛውም ሰዓት ሊመለስ የመቻሉ እውነታ ከእርሱ ጋር በኅብረት እንድትኖርና ለቃሉም እንድትታዘዝ ሊያነቃቃህ ይገባል። ለዚህም የሐንስ ሦስተኛውን ቃል ይጠቀማል፡-

3. ኃፍረት። አንዳንድ ክርስቲያኖች ሲመጣ በፊቱ ያፍራሉ (1ኛ የሐ. 2፡28)። ሁሉም አማኞች «ተቀባይነት ያገኙ» ቢሆንም፣

«ተቀባይነት በማግኘቱ እና «ተቀባይነት ማግኘት በመቻሉ» ላይ ግን ልዩነት አለ። «ስለዚህ...እርሱን ደስ የምናሰኝ ልንሆን እንቀናለን» (2ኛ ቆሮ. 5:9)። ከክርስቶስ ጋር በታዛዥነት፣ በፍቅርና በእውነት ያልተመላለሰ ክርስቲያን ሽልማቶቹን ያጣል፤ ይህም ለኃፍረት ያጋልጣል።

ክርስቲያን በየትኛውም አቅጣጫ ቢመለከትም፣ እግዚአብሔርን ለመታዘዝ በቂ ምክንያት ያገኛል። ወደ ኋላ ቢመለከት ክርስቶስ ስለ እርሱ የሞተበትን ኅልጎታ ያስባል። ወደ ውስጡ ቢመለከት፣ ከልቡ ውስጥ አድሮ እውነትን የሚያስተምረውን መንፈስ ቅዱስ ያገኛል። ዙሪያውን ቢመለከት የሚወዳቸውን ክርስቲያን ወንድሞቹን ያያል፤ እንዲሁም፣ በኃጢአት ውስጥ ሰጥሞ መንፈሳዊ ምስክርነቱን በከፍተኛ ሁኔታ የምትሻውን ዓለምን ያስተውላል። ወደፊት ቢመለከት የክርስቶስን ዳግም ምጽአት ያያል። «በእርሱም ይህን ተስፋ የሚያደርግ ሁሉ እርሱ ንጹሕ እንደሆነ ራሱን ያነጻል» (1ኛ ዮሐ. 3:3)። የክርስቶስ ምጽአት ፈሪሃ-እግዚአብሔር ላለበት ሕይወት ታላቁ ማነቃቂያ ነው።

ዮሐንስ ስለ ብርሃንና ጨለማ፣ ፍቅርና ጥላቻ፣ ብሎም እውነትና ስሕተት ጽፎአል፤ በ2:29 ደግሞ የክርስቶስ አኗኗርን ጠቅላላ ሁኔታ «ጽድቅን የሚያደርግ» በምትል በአንዲት ሐረግ ያጠቃልላል።

እውነተኛ የሆነ ሕይወት የተግባር እንጂ የቃላት (1:8-2:9) ወይም ለትምህርቱ እውነትን በአእምሮ መስማማት ብቻ አይደለም። «በሰማያት ያለውን የአባቱን ፈቃድ የሚያደርግ እንጂ፣ ጌታ ሆይ፣ ጌታ ሆይ፣ የሚለኝ ሁሉ መንግሥተ ሰማያት የሚገባ አይደለም» (ማቴ. 7:21)። ክርስቲያኖች እውነትን ማመን ብቻ ሳይሆን በተግባርም ይፈጽሙታል (1ኛ ዮሐ. 1:6)።

ክርስቲያን ነኝ እያለ በታዛዥነት፣ በፍቅርና በእውነት የማይኖር ሰው አንድም አታላይ አሊያም የተታለለ ነው። ልጅ የአባቱን ባሕርይ ስለሚይዝ፣ ከእግዚአብሔር የተወለደ ሰው የሰማያዊ አባቱን ባሕርይ ያንጸባርቃል። «እንግዲህ እንደ ተወደዱ ልጆች እግዚአብሔርን የምትከተሉ (የምትመስሉ) ሁኑ» (ኤፌ. 5:1)። «እንደሚታዘዙ ልጆች ባለማወቃችሁ አስቀድሞ የኖራችሁበትን ምኞት አትከተሉ። ዳሩ ግን እኔ ቅዱስ ነኝና ቅዱሳን ሁኑ ተብሎ ስለ ተጻፈ የጠራችሁ ቅዱስ እንደ ሆነ እናንተ ደግሞ በኑሮአችሁ ሁሉ ቅዱሳን ሁኑ» (1ኛ ጴጥ. 1:14-15)።

በአንድ የሰንበት ትምህርት የማያቋርጥ ችግር የሚታይበት የመማርያ ክፍል ነበር። ስለሆነም መጋቢውና የሰንበት ትምህርት ቤት ኃላፊው

ከመምህርቷና ከሌሎች ባለ ሥልጣናት ጋር ተገናኝተው መከሩ፤ አሁንም ለውጥ አልታየም። ከዚያም አንድ እሑድ ጠዋት የቤተ ክርስቲያንቱ የአምልኮ ማጠቃለያ መዝሙር ሲዘመር ሳለ የሰንበት ትምህርት ቤቱ መምህርት ወደፊት መጣች። መጋቢው «ሕይወቷን ለጌታ ለመስጠት ፈልጋለሁ ይሆናል» ሲል አሰበ።

እርሷም፡ «ውድ መጋቢ፤ ክርስቶስን እንደ ግል አዳኝ አድርጌ እንደ ተቀበልሁ ልመሰክር እፈልጋለሁ። በእነዚህ ሁሉ ዓመታት የዳንሁ መስሎኝ ነበር፤ ዳሩ ግን አልዳንሁም ነበር። ሁልጊዜም በሕይወቴ ውስጥ አንድ ነገር እንደ ጎደለ ሆኖ ሲሰማኝ ቆይቷል። የሰንበት ትምህርት ቤቱ ችግር የመነጫው ከእኔ ነበር፤ አሁን ግን ተቃልሏል። የዳንኩ መሆኔንም አውቃለሁ» አለች።

«በእምነት መሆናችሁን ለማረጋገጥ ራሳችሁን መርምሩ፤ ራሳችሁን ፈትኑ» (2ኛ ቆሮ. 13:5-ከ1980 ዓ.ም. እትም)። ሕይወትህ የመታዘዝን፤ የፍቅርንና የእውነትን ምልክቶች ይፈነጥቃል? የክርስትና ሕይወትህ እውነተኛ ፍቱንና አንጡራ ነው? ወይስ የማስመሰል?

ይህ የእውነት ወይም የውጤቶች ጥያቄ ነው። ስለሆነም፤ እውነቱን ካልተጋፈጥህ ውጤቶቹ የሚጠይቁህን ዋጋ መክፈል ይኖርብሃል!

## ግብዘች

1ኛ ዮሐንስ 3:1-10

የአሜሪካ የመዋዕለ ንዋይ ዘርፍ በማስመሰል የተሠሩትን ገንዘቦች ለማሰስ የተመደበ የባለሙያዎች ቡድን አለው። እነዚህ ሰዎች በማጭበርበር የተሠራውን ገንዘብ አይቶ መለየት ያስፈልጋቸዋል።

የውሸት ብሮችን ለመለየት የሚማሩት እንዴት ነው?

ይህንን የሚያደርጉት በማጭበርበር የተሠራውን የሐሰት ብር በመመርመር ረዥም ጊዜ በማሳለፍ አይደለም። ይልቁንም እውነተኛውን ገንዘብ ያጠናሉ። እውነተኛውን ገንዘብ በደንብ ስለሚያውቁት በማየት ወይም በመዳሰስ ብቻ የተጭበረበረውን ገንዘብ ይለዩታል።

በዛሬው ዓለም «የዲያብሎስ ልጆች» ከሆኑ (ቁጥር 10) አስመሳይ ክርስቲያኖች የሚያስጠነቅቀን የ1ኛ ዮሐንስ ምዕራፍ ሦስት አቀራረብም እንዲሁ ነው። በመሆኑም መጽሐፍ ቅዱስ የሰይጣንን ልጆች ከፋ ባሕርያት ከመዘርዘር ይልቅ የእግዚአብሔርን ልጆች ግልጽ ዝርዝር ይሰጠናል። በሁለቱ መካከል የሚገኘው ልዩነት ግልጽ ነው።

የዚህ ምዕራፍ ቁልፍ ጥቅስ ቁጥር 10 ነው፤ ይህም ጥቅስ እውነተኛ ክርስቲያን ጽድቅን እንደሚያደርግና ከልዩነቶች ባሻገር ሌሎች ክርስቲያኖችን እንደሚወድ የሚናገር ነው። ከቁጥር 1-10 ያለው ስለ መጀመሪያው ርእሰ-ጉዳይ (ጽድቅ) ሲገልጽ፣ ከቁጥር 11-24 ያለው ስለ ሁለተኛው ርእሰ-ጉዳይ (የወንድማማች ፍቅር) ይናገራል።

በመሠረቱ ጽድቅን ማድረግና የወንድማማች መዋደድ አዳዲስ ጭብጦች አይደሉም። እነዚህ ሁለት አስፈላጊ ርእሰ-ጉዳዮች በመጀመሪያዎቹ ሁለት ምዕራፎች ውስጥ የተገለጹ ሲሆኑ፣ በምዕራፍ ሦስት ግን አቀራረባቸው ለየት ይላል። በመጀመሪያዎቹ ሁለት ምዕራፎች አጽንኦት የተሰጠው በኅብረት ላይ ነበር፤ ከእግዚአብሔር ጋር ኅብረት ያለው አማኝ ጽድቅን ከማድረጉም በላይ ወንድሞችንም ይወድዳል። ከምዕራፍ 3-5 ግን አጽንኦት የተሰጠው ለልጅነት ነው፤ ክርስቲያን «ከእግዚአብሔር ስለተወለደ» ጽድቅ ከማድረጉም በላይ ወንድሞችንም ይወድዳል።

«ከእግዚአብሔር የተወለደ» የሚለው በነዚህ ምዕራፎች ውስጥ መሠረታዊ አሳብ ነው (2:29፤ 3:9፤ 4:7፤ 5:1፤ 4፤ 18)።

የግሪክ ምንባብ የሚለው ልክ በ1962 (እ. ኤ. አ) የታተመው የአማርኛ መጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ እንዳለው ነው፤ «ኃጢአትን የሚያደርግም፤ ሁሉ አላየውም አላወቀውምም» (ቁጥር 6)። «ከእግዚአብሔር የተወለደ ሁሉ ኃጢአትን አያደርግም... ከእግዚአብሔር ተወልዶአልና ኃጢአትን ሊያደርግ አይችልም» (ቁ.9)። ኃጢአት «ማድረግ» ማለት እንደ ሕይወት ዘይቤ ሳያደርግም ኃጢአት መሥራት ማለት ነው። ይህም በ«አጋጣሚ» በኃጢአት መውደቅን አያመለክትም። መቼም ኃጢአትን ያልሠራ ክርስቲያን እንደሌለ ግልጽ ነው (1:8-10)፤ ይሁንና፤ እግዚአብሔር እውነተኛ አማኝ ኃጢአትን ለማድ እንዲያደርግ ሳይሆን ከኃጢአቱ እየተመለሰ በቅድስና እንዲኖር ይፈልጋል።

በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ የተጠቀሱት ታላላቅ ሰዎች ሁሉ በአንድ ወይም በሌላ ጊዜ ኃጢአትን ሠርተዋል። አብርሃም ስለ ሚስቱ ውሸት ሲናገር (ዘፍ. 12:10-20)፤ ሙሴ በብስጭት የእግዚአብሔርን ትእዛዝ ተላልፎአል (ዘኁል. 20:7-13)። ጴጥሮስም ሦስት ጊዜ ጌታን ከዶአል (ማቴ. 26:69-75)። ይሁንና፤ ኃጢአት የእነዚህ ሰዎች ውጥን ተግባር አልነበረም። ይልቁንም፤ ከተለመደው ተግባራቸው ውጭ በድንገት የደረሰባቸው የሕይወት ገጠመኝ ነበር። ኃጢአት ሊያደርጉ ደግሞ ውድቀታቸውን በማመን እግዚአብሔር ይቅር እንዲላቸው ጠይቀውታል።

ያልዳነው ሰው (ምንም እንኳ ክርስቲያን ነኝ እያለ ቢያስመስልም) በልማድ ኃጢአቱ ይኖራል። ኃጢአት፤ በተለይም ያለማመን ኃጢአት በሕይወቱ የተለመደ ነገር ነው (ኤፌ. 2:1-3)። የሚጠቀምበት መለኮታዊ መሠረት የለውም። አለኝ የሚለው እምነቱም እውነተኛ አይደለም። በ1ኛ ዮሐንስ 3:1-10 የቀረበው መለያ ይህ ነው- አማኝ በልማድ ኃጢአት አይኖርም። በአጋጣሚ በኃጢአት ሊወድቅ ቢችልም፤ ኃጢአትን የሕይወት ዘይቤ አድርጎ አይለማመድም።

ልዩነቱ እንግዲህ እውነተኛ ክርስቲያን እግዚአብሔርን የሚያውቅ መሆኑ ነው። አስመሳይ ክርስቲያን ስለ እግዚአብሔር ሊናገርና በ«ሃይማኖታዊ እንቅስቃሴዎች» ውስጥ ሊሳተፍ ቢችልም፤ እግዚአብሔርን በትክክል አያውቀውም። በክርስቶስ በማመን «ከእግዚአብሔር የተወለደ» ሰው እግዚአብሔር አብን፤ እግዚአብሔር ወልድንና እግዚአብሔር መንፈስ ቅዱስን ያውቃል። እግዚአብሔርን ስለሚያውቅም የታዛዥነትን ሕይወት ይኖራል እንጂ ኃጢአትን አያደርግም።

የሐንስ ለምን የተቀደሰ ሕይወት እንደምንኖር ሦስት ምክንያቶችን ይሰጠናል፡-

# 1. እግዚአብሔር አብ ስለሚወደን (1ኛ ዮሐ. 3፡1-3)

እግዚአብሔር ለእኛ ያለው ፍቅር ልዩ ነው። ቁጥር 1፡ «እነሆ፡ እግዚአብሔር ከዚህ ዓለም ፍቅር እንዴት የተለየ ፍቅር እንደሰጠን እዩ» ተብሎ ሊተረጎም ይችላል። እግዚአብሔር ጠላቶቹ ሳለን ነበር እኛን በመውደድ ልጁን ለእኛ እንዲሞት የላከው።

ጠቅላላው ድንቅና የደገንነት ዕቅድ የሚጀምረው በእግዚአብሔር ፍቅር ነው።

በቁጥር 1፡ «የእግዚአብሔር ልጆች» የሚለው የምንሸከመው የክብር ስም ብቻ ሳይሆን፤ እውነታ ነው! እኛ የእግዚአብሔር ልጆች ነን! ይሁንና፤ ዓለም ይህንን አስደሳች ግንኙነት ትረዳዋለች ብለን አንጠብቅም፤ ምክንያቱም ራሱን እግዚአብሔርንም እንኳ አትረዳውምና። የእግዚአብሔር ልጅ ተብሎ መጠራቱን ሙሉ ለሙሉ ተረድቶ ሊያደንቅ የሚችለው በክርስቶስ በኩል እግዚአብሔርን የሚያውቅ ሰው ብቻ ነው።

ቁጥር 1 ምን እንደሆነን ሲናገር፤ ቁጥር 2 ምን እንደምንሆን ይናገራል። በዚህ ስፍራ የተጠቀሰው ክርስቶስ ለቤተ ክርስቲያኑ የሚመለስበት ጊዜ ነው። ይህ በ2፡28 ለተቀደሰ አኗኗር እንደ ማነቃቂያ የተገለጸ ሲሆን፤ በዚህም ስፍራ ተደግሞ እናገኘዋለን።

እግዚአብሔር ለእኛ ያለው ፍቅር በዳግም ልደት የሚያበቃ አይደለም። ይልቁንም፤ በሕይወት ዘመናችን ሁሉ የሚቀጥልና ወደ ኢየሱስ ክርስቶስ ዳግም ምጽአት የሚያደርሰን ነው። ጌታችን በሚገለጽበት ጊዜ እውነተኞች አማኞች ሁሉ እርሱን ያዩና ይመስሉት ዘንድ ይለወጣሉ (ፊልጵ. 3፡20-21)። ይህ ማለት ለመንግሥተ ሰማይ የሚስማማ አዲስና የከበረ አካል ይኖራቸዋል ማለት ነው።

ይሁንና፤ ሐዋርያው በዚህ አላበቃም! የዛሬው እኛነታችንና ወደፊት የሚገለጠው እኛነታችን ምን እንደሆነ ገልጿል። አሁን በ1ኛ ዮሐንስ 3፡3 ምን መሆን እንደሚገባን ይነግረናል። በኢየሱስ ክርስቶስ ዳግም ምጽአት እይታ ሕይወታችንን ማንጸት አለብን።

ይህ ሁሉ የቀረበው ስለ አብ ፍቅር እኛን ለማስታወስ ነው። የእግዚአብሔር ልጆች የሆንነው አብ ስለ ወደደንና ልጁ ስለእኛ ይሞት ዘንድ ስለ ላከው ነው። እግዚአብሔር ስለሚወድደን አንድ ቀን ከእርሱ ጋር እንድንኖር ይፈልጋል። ስለሆነም፤ ከመነሻው እስከ መድረሻው

ደኅንነት የእግዚአብሔር ፍቅር መግለጫ ነው። የዳንነው በእግዚአብሔር «ጸጋ» ቢሆንም (ኤፌ.። 2:8-9፤ ቲቶ 2:11-15)፤ ለደኅንነታችን የሚያስፈልገው የጸጋ ስጦታ የመነጨው ከእግዚአብሔር ፍቅር ነው። ስለሆነም፤ የአብን ፍቅር ስለ ተቀበልን በኃጢአት የመኖር ፍላጎት የለንም።

ኃጢአት የሚሠራ የማያምን ሰው በፈጣሪው ላይ የሚያምፅ ፍጡር ነው። ኃጢአት የሚሠራ ክርስቲያን ግን በአባቱ ላይ የሚያምፅ ልጅ ነው። ስለሆነም፤ የማያምነው ከሕግ ላይ ኃጢአትን ሲያደርግ የሚያምነው በፍቅር ላይ ኃጢአትን ያደርጋል።

ይህም በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ በጣም ተደጋግሞ የተገለጸውን «እግዚአብሔርን መፍራት» የሚል ትርጉም ያስታውሰናል። ይህ ሐረግ የእግዚአብሔር ልጆች በሽብር ድባብ እንደሚኖሩ አያመለክትም፤ «እግዚአብሔር የፍርሃት መንፈስ አልሰጠንምና» (2ኛ ጢሞ. 1:7)። ይልቁንም፤ የእግዚአብሔር ልጆች አባታቸውን እንደሚያከብሩትና ሆን ብለው ትእዛዙን እንደማይተላለፉ ወይም ሊያበሳጩት እንደማይሞከሩ ያመለክታል።

አፍላ ዕድሜ ላይ ያሉ ወጣቶች የሚገኙበት ቡድን ፓርቲ አድርጎ እየተዘናና ሳለ፤ አንድ ሰው የተሻለ ጊዜ ለማሳለፍ ወደ አንድ ምግብ ቤት እንዲሄዱ አሳብ አቀረበ።

በዚህ ጊዜ ጃን ለወንድ ጓደኛዋ፤ «ወላጆቼ ያንን ስፍራ ስለማይወዱት ወደ ቤቴ ብትወስደኝ እመርጣለሁ» አለችው።

ከልጃገረዶቹ አንዱም፤ «አባትሽ እንዳይጎዱሽ ፈርተሽ ነው?» ስትል ምፀት የተቀላቀለበት ጥያቄ አቀረበችላት።

ጃንም፤ «የለም... የፈራሁት አባቴ ይጎዳኛል ብዬ ሳይሆን እኔ እንዳልጎዳው ነው» ስትል መለሰች።

ይህች ልጅ የእግዚአብሔርን ፍቅር የተቀበለ እውነተኛ የእግዚአብሔር ልጅ በዚያ ፍቅር ላይ ሊያምፅ እንደማይፈልግ የሚያስረዳውን መመሪያ ተረድታለች ማለት ነው።

## 2. እግዚአብሔር ወልድ ስለ እኛ ስለ ሞተ (1ኛ ዮሐ. 3:4-8)

በዚህ ስፍራ ዮሐንስ ከወደፊቱ የክርስቶስ መገለጥ (ቁጥር 2) ወደ አብፈው መገለጡ (ቁጥር 5) ይመለሳል። ዮሐንስ ኢየሱስ ለምን እንደሞተ ሁለት ምክንያቶችን ይሰጣል። ይኸውም ሀ) ኃጢአታችንን ለማስወገድ (ቁጥር 4-6) እና ለ) የዲያብሎስን ሥራ ለማፍረስ ነው (ቁጥር 7-8)። የእግዚአብሔር ልጅ በኃጢአት የሚቀጥል ከሆነ

ድርጊቱ ኢየሱስ በመስቀል ላይ ያደረገለትን ውለታ እንዳልተረዳና ለዚሁም አመስጋኝ ልብ እንደሌለው ያስረዳል።

*ሀ. ክርስቶስ ኃጢአታችንን ለማስወገድ ተገለጠ (3:4-6)።*

በመጽሐፍ ቅዱስ ኃጢአት አያሌ ድንጋጌዎች አሉት፤ «ከእምነትም ያልሆነ ሁሉ ኃጢአት ነው» (ሮሜ 14:23)። «የስንፍና ሐሳብ ኃጢአት ነው» (ምሳ. 24:9)። «እንግዲህ መልካም ነገር ማድረግን እያወቀ የማያደርግ ሰው፤ አለማድረጉ ኃጢአት ይሆንበታል» (ያዕ. 4:17-ከ1980 ዓ.ም. እትም)። «ከፋ ሥራ ሁሉ ኃጢአት ነው» (1ኛ ዮሐ. 5:17- ከ1980 ዓ.ም. እትም)። ይሁንና የዮሐንስ መልእክት ኃጢአትን እንደ ዓመፅ የሚደነግግ ነው (3:4)። ኃጢአትን እንደ ርኩሳት ይመለከተዋል (1:9-2:2)፤ በዚህ ስፍራ ግን እንደ ዓመፅ ይገልጻል።

በዚህ ስፍራ አጽንኦት የተሰጠው በኃጢአቶች (ብዙ ቁጥር) ላይ ሳይሆን፤ በኃጢአት (ነጠላ ቁጥር) ላይ ነው፤ «ማንም ኃጢአትን ቢያደርግ...» ኃጢአቶች ፍሬዎች ሲሆኑ፤ ሥሩ ግን ኃጢአት ነው።

እግዚአብሔርን ፍቅር ነው ማለት ለቤተሰቡ ሥርዓትና ደንብ የለውም ማለት አይደለም። «ትእዛዛቱንም ብንጠብቅ በዚህ እንዳወቅነው እናውቃለን» (2:3)። «ትእዛዙን የምንጠብቅና በፊቱ ደስ የሚያሰኘውን የምናደርግ ስለ ሆንን የምንለምነውን ሁሉ ከእርሱ እናገኛለን» (3:22)። «እግዚአብሔርን ስንወድ ትእዛዛቱንም ስናደርግ የእግዚአብሔርን ልጆች እንድንወድ በዚህ እናውቃለን» (5:2)።

የእግዚአብሔር ልጆች በብሉይ ኪዳን ሕግ በባርነት አይገዙም፤ ለምን ቢባል ክርስቶስ ነፃ ስላወጣንና ነጻነትን ስለ ሰጠን ነው (ገላ. 5:1-6)። ይህም ሲባል የእግዚአብሔር ልጆች ሥርዓተ-አልባና ዓመፀኞች ይሆናሉ ማለት አይደለም። ከእግዚአብሔር ሕግ ውጭ አይደሉም፤ ይልቁንም ከክርስቶስ ሕግ በታች ናቸው (1ኛ ቆሮ. 9:21)።

በመሠረቱ፤ ኃጢአት የፈቃድ ጉዳይ ነው። ለእኛ የራሳችንን ፈቃድ ከእግዚአብሔር ፈቃድ ማስቀደም ዓመፅ ሲሆን ዓመፁ ደግሞ የኃጢአት ሥር ነው። ይህም ኃጢአት በዓመፀኛ ባሕርይ ውስጥ ራሱን ስለሚገልጽ ብቻ ሳይሆን፤ የኃጢአት ዓይነተኛ ባሕርይ ዓመፀኛነት (ሥርዓተ-አልበኝነት) ስለሆነ ነው። ውጫዊ ተግባሩ ምንም ይሁን ምን የኃጢአተኛ ሰው ውስጣዊ አዝማሚያ የዓመፅ ነው።

ትንሿ ጁዲ ከአባቷ ጋር በመኪና ውስጥ ተቀምጣ አብረው ይጓዙ ነበር። ከዚያም ፊተኛው ወንበር ላይ ወጥታ ለመቆም ወሰነች። አባቷ እንድትቀመጥና ከወንበሩ ጋር የተያያዘውን ቀበቶ እንድታጠልቅ

አዘዛት፤ እርሷ ግን እምቢ አለች። ለሁለተኛ ጊዜ ቢነግራትም አልሰማችውም።

«አሁኑኑ ባትቀመጫ ከመንገዱ ጥግ አወርድሽና እጠፈጥፍሻለሁ» ሲል አባት በመጨረሻ ተቆጣት፤ በዚህ ጊዜ ትንሿ ልጅ ታዘዘች። ከጥቂት ደቂቃዎች በኋላ ግን ድምፅዋን ዝቅ አድርጋ፤ «አባባ፤ እስከ አሁን በሆዴ ውስጥ እየቆምሁ ነኝ» አለች።

ሥርዓተ-አልበኝነት! ዓመፀኝነት! ምንም እንኳ ከወደ ውጭ የሚያስገድድ ኃይል ቢኖርም፤ አሁንም ከወደ ውስጥ ዓመፀኝነት ነበር፤ ይህም አመለካከት የኃጢአት ዓይነተኛ ባሕርይ ነው።

ዳሩ ግን አንድ ሰው የእግዚአብሔር ልጅ ከሆነ በኋላ፤ ማለትም በኢየሱስ ክርስቶስ በማመን ዳግም ከተወለደ በኋላ የዓመፀኝነትን ተግባር ሊፈጽም አይችልም። ለዚህም ዓይነተኛው ምክንያት ኢየሱስ ክርስቶስ ያለ ኃጢአት መሆኑና በእርሱ መኖር ማለት ደግሞ ኃጢአት ከሌለው ጋር መተባበር ስለሆነ ነው። ከዚህም በላይ ኢየሱስ ክርስቶስ የሞተው ኃጢአታችንን ለማስወገድ ነው! የክርስቶስን ማንነት ካወቅንና ከሞቱ በረከት ከተካፈልን የእግዚአብሔርን ትእዛዝ ከቶውንም ችል አንለውም። ክርስቲያን የሆነ ሰው ሆን ብሎ ኃጢአት ማድረግ ሲቀጥል፤ ጠቅላላውን የመስቀል ላይ ሥራ ክዷል ማለት ነው። እውሎስ እንዲህ ዓይነቶችን ሰዎች «የክርስቶስ መስቀል ጠላቶች» ብሎ ከሚጠራባቸው ምክንያቶች አንዱ ይኼው ነው (ፊልጵ. 3:18-19)።

«በእርሱ የሚኖር ሁሉ ኃጢአትን አያደርግም» (1ኛ ዮሐ. 3:6)። «መኖር» ዮሐንስ አዘውትሮ ከሚጠቀምባቸው ቃላት አንዱ ነው። በክርስቶስ «መኖር» ማለት ከእርሱ ጋር ኅብረት ማድረግ እንዲሁም በእኛና በእርሱ መካከል ምንም ዓይነት ግርዶሽ እንዳይፈጠር ማድረግ ማለት ነው። ልጅነት (ከእግዚአብሔር መወለድ) ከክርስቶስ ጋር ወዳለው «ጥምረት» ሲያመጣን፤ «ኅብረት» ደግሞ ከክርስቶስ ጋር «አንድነት» እንዲኖረን ያደርጋል። ቃሉን ሆን ብለን እንዳንተላለፍ የሚጠብቀን ከክርስቶስ ጋር አንድነት ማድረጉ (በእርሱ መኖሩ) ነው።

ሆን ብሎ በዘልማድ ኃጢአት የሚያደርግ ሰው ክርስቶስን እንደማያውቅና በእርሱ ሊኖር እንደማይችል ያረጋግጣል።

ምንም እንኳ ከኃጢአት መዳናችን ድንቅ ቢሆንም፤ የክርስቶስ የመስቀል ላይ ሞት ያስገኘው ይህንኑ ብቻ አይደለም። ክርስቶስ በሞቱ በሕይወታችን ውስጥ የነበረውን የኃጢአት መመሪያ አስወግዶአል። የሮሜ 6-8 ጭብጥ ይኸው ከክርስቶስ ጋር በሞቱና

በትንሣኤው መተባበር ነው። ክርስቶስ ለእኔ መሞቱ ብቻ ሳይሆን እኔም ከክርስቶስ ጋር ሞቼአለሁ! ስለሆነም አሁን ራሴን ለእርሱ አሳልፌ ልሰጥ እችላለሁ፤ ኃጢአት በእኔ ላይ ሊገዛ አይችልም።

ለ. ክርስቶስ የተገለጠው የዲያብሎስን ሥራ ለማፍረስ ነው (1ኛ ዮሐ. 3:7-8)።

በዚህ ስፍራ የሚገኘው እውነታ ግልጽ ነው፤ አንድ ሰው እግዚአብሔርን ቢያውቅ ይታዘዘዋል፤ የዲያብሎስ ከሆነ ግን ለዲያብሎስ ይታዘዛል።

ዮሐንስ የአካላዊ ዲያብሎስን እውነታ ይቀበላል። ይህ ጠላት በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ በብዙ ስሞች ይጠራል፤ ሰይጣን (ጠላት)፣ ዲያብሎስ (ከሳሽ)፣ አብዶን ወይም አጵልዮን (አጥፊው)፣ የዚህ ዓለም ገዥ፣ የተባለው ዘንዶ፣ ወዘተ... በየትኛውም ስም ብትጠራው ዋነኛ ሥራው ክርስቶስንና የእግዚአብሔርን ሕዝብ መቃወም እንደሆነ ግን አትዘንጋ።

በዚህ ስፍራ ንጽጽር የተደረገው ኃጢአት ባላደረገው ክርስቶስ (ቁጥር 5) እና ከኃጢአት በቀር ሌላ ተግባር በማያውቀው ዲያብሎስ መካከል ነው።

የሰይጣን ምንጩ ምሥጢራዊ ነው። አያሌ ምሁራን በአንድ ወቅት እግዚአብሔር በመላእክትና በምድር ላይ የሾመውና ከሊቀ መላእክት አንዱ እንደነበረ፣ በኋላም በእግዚአብሔር ላይ በማመፁ ምክንያት እንደተባለ ያምናሉ (ኢሳ. 14:9-17፤ ሕዝ. 28: 12-14)።

ሰይጣን ፍጡር በመሆኑ እንደ እግዚአብሔር ዘላለማዊ አይደለም። በተፈጠረ ጊዜ ዓመፀኛ አልነበረም። የአሁን ባሕርዩ የቀድሞ ዓመፀኝነቱ ውጤቱ ነው። ሰይጣን እንደ እግዚአብሔር ሁሉን ቻይ፣ ሁሉን አዋቂ፣ ወይም በሁሉም ስፍራ መገኘት የሚችል አይደለም። ይህም ሆኖ፣ አጋንንት በሚባሉና በአንድ ጊዜ በብዙ ስፍራዎች ተግባሩን እንዲያከናውን በሚረዱት የፍጡራን መናፍስት ሠራዊት ይታገዛል (ኤፌ. 6:10-12)።

ሰይጣን ዓመፀኛ ሲሆን፣ ክርስቶስ ታዛዥ የእግዚአብሔር ልጅ ነው። ክርስቶስ እስከ ሞት ለዚያውም እስከ መስቀል ሞት ድረስ የታዘዘ ነበር (ፊልጵ. 2:8)። ክርስቶስ አምላክ ሲሆን ባሪያ ለመሆን ፈቃደኛ ነበር። ሰይጣን ግን ባሪያ ሲሆን አምላክ ለመሆን ፈለገ። ከተግባሩ ጅማሬ ጀምሮ ሰይጣን ኃጢአተኛ የነበረ ሲሆን፣ ክርስቶስ የዲያብሎስን ሥራ ለማፍረስ ተገለጠ።

«ማፍረስ» (1ኛ ዮሐ. 3:8) የሚለው «ማውደምን» አያመለክትም። ሰይጣን ዛሬ ሥራውን በማከናወን ላይ ይገኛል። «ማፍረስ» በዚህ ስፍራ «ማዳከም፣ ኃይሉን መንጠቅ» ማለት ነው። ሰይጣን አልጠፋም፤ ዳሩ ግን ኃይሉ የተቀነሰበት ሲሆን፣ መሣሪያዎቹም እንደሚገባ እንዳይሠሩ ተበላሽተዋል። ምንም እንኳን ገና ኃይል ጠላት ቢሆን፣ ለእግዚአብሔር ኃይል ብቁ ተወዳዳሪ አይደለም።

ኢየሱስ ይህንን ዓለም አያሌ ጠቃሚና ውድ ዕቃዎችን ከያዘ ቤተ መንግሥት ጋር ያወዳድረዋል። ይህም ስፍራ የሚጠበቀው በጠንካራ ዘብ ነው (ሉቃስ 11:14-23)። ጠንካራው ሰይጣን ሲሆን «ገንዘቡ» ደግሞ ከደኅንነት ርቀው የጠፉ ወንዶችና ሴቶች ናቸው። «ገንዘቡን» ለማስለቀቅ ብቸኛው መንገድ ጠንካራውን ጠላት ማሰር ሲሆን፣ ኢየሱስም በመስቀል ላይ ያደረገው ይህንን ነው። ኢየሱስ ወደ ምድር በመምጣት የሰይጣንን «ቤተ መንግሥት» ወርሯል። በመስቀል ላይ ሲሞት ደግሞ የሰይጣንን ኃይል በመስበር ገንዘቡን ማርኮአል። ከደኅንነት ርቆ የነበረ አንድ ኃጢአተኛ ወደ ክርስቶስ በተመለሰ ጊዜ ሁሉ፣ የሰይጣን «ምርኮኞች» ቁጥር ይቀንሳበታል።

ሁለተኛው የዓለም ጦርነት ከተፈጸመ ከብዙ ወራት በኋላ፣ የጃፓን ወታደሮች በዋሻዎችና በፓስፊክ ደሴቶች ውስጥ ተደብቀው ተገኝተዋል። እነዚህ ሰዎች ጦርነቱ እንደተፈጸመ ሳያውቁ በፍርሃት ተሸብበው ይኖሩ ነበር። መዋጋቱ አስፈላጊ እንዳልሆነ ከተረዱ በኋላ እጃቸውን ሰጡ።

ክርስቲያኖች ሰይጣን የተሸነፈ ጠላት በመሆኑ እውነታ ሊያርፉ ይችሉ ይሆናል። ምናልባት አልፎ አልፎ ጥቂት ጦርነቶችን ሊያሸንፍ ቢችልም፣ ድሉን ግን አጥፏል! የፍርድ ውሳኔ የተሰጠበት ሲሆን፣ ቅጣቱ እስኪፈጸምበት ድረስ ግን ጥቂት ጊዜ አለው። ክርስቶስን የሚያውቅና ክርስቶስ በመስቀል ላይ በመሞቱ ከኃጢአት ባርነት ነፃ የወጣ ሰው ለሰይጣን የመታዘዝና እንደ ዓመፀኛ የመኖር ፍላጎት አይኖረውም።

«ልጆች ሆይ፣ ማንም አያስታችሁ!» አስመሳይ ክርስቲያኖች አንድ ሰው ከዳነ በኋላ በኃጢአቱ ሊቀጥል እንደሚችል በመግለጽ እውነተኛ አማኞችን ለማሳመን ይጥሩ ነበር። ዮሐንስ ክርስቲያኖች በኃጢአት ሊወድቁ እንደሚችሉ ባይከድም፣ ክርስቲያኖች በኃጢአት መቀጠል እንደሌለባቸው ያምናል። ስለሆነም፣ ሆነ ብሎ በሚሠራው ኃጢአት ደስ የሚሰኝና የሕሊና ወቀሳ ወይም የእግዚአብሔር ቅጣት የማይደርስበት ሰው በትክክል ከእግዚአብሔር መወለዱን ለማረጋገጥ ራሱን ቢመረምር መልካም ነው።

### 3. እግዚአብሔር መንፈስ ቅዱስ በእኛ ይኖራል (1ኛ ዮሐ. 3:9-10)

«ከእግዚአብሔር የተወለደ ሁሉ ኃጢአትን አያደርግም!»

ለምን? ምክንያቱም በውስጡ አዲስ ባሕርይ ስላለውና ያ አዲስ ባሕርይ ኃጢአትን ሊለማመድ ስለማይችል ነው። ዮሐንስ ይህንን አዲስ ባሕርይ የእግዚአብሔር «ዘር» ሲል ይጠራዋል።

አንድ ሰው ክርስቶስን እንደ አዳኝ አድርጎ ሲቀበል በሕይወቱ ከፍተኛ መንፈሳዊ ለውጦች ይካሄዳሉ። በእግዚአብሔር ፊት አዲስ ማንነት ተሰጥቶት እንደ ጸድቅ ተቀባይነት ያገኛል። ይህም አዲስ «ጽድቅ» የተባለ ሲሆን ከቶውንም የማይለወጥና የማይጠፋ ነው።

ከዚህም በላይ ለአዲስ ክርስቲያን አዲስ ማዕረግ ይሰጠዋል፤ ይኸውም ለእግዚአብሔር ክብር ይኖር ዘንድ ለዓለማዊ ይለያል። ይህም አዲስ ማዕረግ «ቅድስና» ይባላል። ቅድስና ከጊዜ ወደ ጊዜ የሚያድግ ነው። አንዳንድ ጊዜ ይበልጥ ወደ ክርስቶስ በመቅረብ በበለጠ ዝግጁነት እንታዘዘዋለን።

ይህም ሆኖ፣ በአዲስ አማኝ ሕይወት እጅግ አስደናቂው ለውጥ «ዳግም ልደት» የምንለው ሳይሆን አይቀርም። በዚህም አማኝ በእግዚአብሔር ቤተሰብ ውስጥ «ዳግም ይወለዳል።»

ጽድቅ በእግዚአብሔር ፊት አዲስ አቋም ማግኘት ሲሆን፣ ቅድስና ደግሞ ለእግዚአብሔር መለየት ነው፤ ዳግም ልደት አዲሱን ባሕርይ ያውም የእግዚአብሔርን ባሕርይ መቀበል ነው (ከ2ኛ ጴጥሮስ 1:4 ጋር አመሳክር)።

ወደ እግዚአብሔር ቤተሰብነት ለመግባት ብቸኛው መንገድ ክርስቶስን አምኖ ይህንን አዲስ ልደት ማግኘት ነው። «ክርስቶስ ነው ብሎ በኢየሱስ የሚያምን ሁሉ ከእግዚአብሔር ተወልዶአል» (1ኛ ዮሐ. 5:1)።

ሥጋዊ ሕይወት ሥጋዊውን ሕይወት ብቻ ሲያስገኝ፣ መንፈሳዊ ሕይወት የሚመጣው ከመንፈሳዊ ሕይወት ነው። «ከሥጋ የተወለደ ሥጋ ነው፣ ከመንፈስም የተወለደ መንፈስ ነው» (ዮሐ. 3:6)። ክርስቲያኖች ዳግመኛ የተወለዱት «ከሚጠፋ ዘር አይደለም፣ በሕያውና ለዘላለም በሚኖር በእግዚአብሔር ቃል ከማይጠፋ ዘር ነው እንጂ» (1ኛ ጴጥ. 1:23)። የክርስቲያን «ከመንፈሳዊ ወላጆች» የእግዚአብሔር ቃልና የእግዚአብሔር መንፈስ ናቸው። የእግዚአብሔር መንፈስ ቅዱስ

የእግዚአብሔርን ቃል በመጠቀም ኃጢአተኛውን ስለ ኃጢአቱ ይወቅስና አዳኙን ይገልጥለታል።

የዳንነው በእምነት ነው (ኤፌ. 2:8)፤ «እምነት ከመስማት ነው መስማትም በእግዚአብሔር ቃል ነው» (ሮሜ 10:17)። በአዲስ ልደት ተአምር መንፈስ ቅዱስ አዲስን ሕይወት ያውም የእግዚአብሔርን ሕይወት ለሚያምነው ኃጢአተኛ ያጎናጽፋል፤ ከዚህም የተነሣ ግለሰቡ በእግዚአብሔር ቤተሰብ ውስጥ ይወለዳል።

በሥጋ የተወለዱ ልጆች የወላጆቻቸውን ባሕርይ እንደሚይዙ ሁሉ የእግዚአብሔርም መንፈሳዊ ልጆች የእርሱን ባሕርይ ይይዛሉ። በውስጣቸው መለኮታዊ «ዘር» አለ። ስለሆነም፣ ክርስቲያን ከሥጋዊ ልደቱ አሮጌ ባሕርይ፣ ከመንፈሳዊ ልደቱ አዲስ ባሕርይ አለው። አዲስ ኪዳን እነዚህን ሁለት ባሕርያት በማነጻጸር በተለያዩ ስሞች ይጠራቸዋል።

### አሮጌ ባሕርይ

«አሮጌው ሰዎችን»

(ሮሜ 6:6)

«ሥጋ»

(ገላ. 5:24)

«የሚጠፋው ዘር»

(1ኛ ጴጥ. 1:23)

### አዲሱ ባሕርይ

«አዲሱ ሰው»

(ቆላ. 3:10)

«መንፈስ»

(ገላ. 5:17)

«የእግዚአብሔር ዘር»

(1ኛ ዮሐ. 3:9)

አሮጌው ባሕርይ ኃጢአትን ሲያመርት፣ አዲሱ ባሕርይ ግን ወደ ተቀደሰ ሕይወት ይመራል። ስለሆነም፣ አንድ ክርስቲያን ኃላፊነቱ ከአዲሱ ባሕርይ አኳያ መኖር እንጂ አሮጌውን ባሕርይ እንዲያንፀባርቅ አይጠበቅበትም።

ይህንን አሳብ ለማብራራት የሚረዳው አንዱ መንገድ «የውጭው ሰው» እና «የውስጡን ሰው» ማነጻጸር ነው (2ኛ ቆሮ. 4:6)። ሥጋዊው ሰው ምግብ እንደሚፈልግ ሁሉ፣ የውስጡም ሰው ማለትም መንፈሳዊ ሰው ምግብ ይፈልጋል። «ሰው ከእግዚአብሔር አፍ በሚወጣ ቃል ሁሉ እንጂ በእንጀራ ብቻ አይኖርም» (ማቴ. 4:4)። ክርስቲያን በየፅሁፉ በእግዚአብሔር ቃል ላይ ጥሞና የማይወስድ ከሆነ ውስጣዊ ሰውነቱ ኃይልን ያጣል።

አዲሱን ባሕርይ በእግዚአብሔር ቃል የሚመገብ ክርስቲያን ፈሪሃ-እግዚአብሔር የሰፈነበትን ሕይወት ለመኖር የሚያስችል ኃይል ይኖረዋል። «የሥጋችሁን ፍላጎት ለማርካት አታስቡ» (ሮሜ 13:14 ከ1980 ዓ.ም. እትም)።

ሥጋዊ ሰውነት ንጽሕናን እንደሚፈልግ ሁሉ፤ ውስጣዊውም ሰው ንጽሕናን ይፈልጋል። በየጊዜው እጆቻችንንና ፊታችንን እንታጠባለን። እንደዚሁም አማኝ ወደ እግዚአብሔር ቃል መስተዋት በመመልከት (ያዕ. 1:22-25) ራሱን መመርመር ይገባዋል። ኃጢአቶቹንም ተናዝዞ የእግዚአብሔርን ይቅርታ መቀበል አለበት (1ኛ ዮሐ. 1:9)። ይህ ካልሆነ ውስጣዊው ሰው ይቆሽሻል፤ ይህም ቆሻሻ ለ«መንፈሳዊ በሽታ» ያጋልጣል።

ኃጢአትን አለመናዘዝ መጽሐፍ ቅዱስ «ከዳተኛነት» ወደ ጓላ መመለስ ብሎ ለሚጠራው ነገር የመጀመሪያው እርምጃ ነው፤ ይህም ከዳተኛነት ከክርስቶስ ጋር በቅርብ ከመጓዝ ቀስ በቀስ የምንኖርበትን ዓለም ወደ መምሰሉ የምናዘግምበት ነው።

«ከዳተኛነታችሁን እፈውሳለሁ» የሚለው የእግዚአብሔር የተስፋ ቃል (ኤር. 3:22) ከዳተኛነት ሥጋዊ በሽታን እንደሚመስል ያሳያል። መጀመሪያ ታማሚው በማያውቀው መንገድ ሰውነቱ በበሽታው ተሐዋስያን (ጀርሞች) ይወረራል። ከዚያም በሽታው ይከተልና ቀስ በቀስ መጠቃቱ ይመጣል፤ ቀጥሎም ጉልበት እየደከመ፤ የመመገብና ዕለታዊ እንቅስቃሴዎችን የመወጣት ዓቅም እየቀነሰ ይሄድና በመጨረሻም ውድቀት ይከተላል!

መንፈሳዊ ውድቀትም እንዲሁ ነው። መጀመሪያ ኃጢአት ይወረናል። እኛም መዋጋት ሲኖርብን እጃችንን እንሰጠዋለን (ከያዕቆብ 1:14 ጋር አመሳክር)፤ በዚህም ጊዜ በሽታው ይጀምራል። ቀስ በቀስም ማሽቆልቆሉ ይከተላል። ይህም ሊሆን ለመንፈሳዊ ነገሮች የነበረንን ፍላጎት በማጣት ስልቶችና ብስጩዎች እንሆናለን፤ በመጨረሻም ለውድቀት እንዳረጋለን።

ለዚህ ብቸኛው መፍትሔ ኃጢአታችንን በመናዘዝና በመተው ለመንጸትና ለመፈወስ ወደ ክርስቶስ መመለስ ነው።

ውስጣዊው ሰው ምግብንና መንጸትን ብቻ ሳይሆን፤ ልምምድንም ይፈልጋል። «ለመንፈሳዊ ነገርም ራስህን አለማምድ» (1ኛ ጢሞ. 4:7-ከ1980 ዓ.ም. እትም)። ስፖርታዊ ልምምድ የማያደርግና ዝም ብሎ የሚመገብ ሰው ከመጠን በላይ ይወፍራል፤ ተገቢውን ምግብ

ሳያገኝ ለፖርታዊ ልምምድ የሚያደርግ ደግሞ ራሱን ለአደጋ ያጋልጣል። በሁለቱም መካከል ተገቢ ሚዛናዊነት ሊኖር ይገባል።

ለአማኝ «መንፈሳዊ ልምምድ» ስለ ክርስቶስ ለሌሎች መመስከርን፣ በክርስቶስ ስም ሰናይ ምግባር መከወንንና ሌሎች አማኞችን ለማነጽ እገዛ ማድረግን ያካትታል። እያንዳንዱ ክርስቲያን ለቤተ ክርስቲያን በጎነት ሊያውለው የሚገባው ቢያንስ አንድ መንፈሳዊ ስጦታ አለው (1ኛ ቆሮ. 12:1-11)። «የተለያዩትን የእግዚአብሔርን የጸጋ ስጦታዎች በታማኝነት በማስተዳደር ከእናንተ እያንዳንዱ በተሰጠው የጸጋ ስጦታ ሌላውን ያገልግል» (1ኛ ጴጥ. 4:10- ከ1980 እትም)።

ለዚህ የፈተናና የኃጢአት ጠቅላላ ሂደት የተሰጠውን ግልጽ ማብራሪያ ቀጥለህ ተመልከት፡-

«ማንም ሲፈተን፣ በእግዚአብሔር እፈተናለሁ አይበል፤ እግዚአብሔር በክፉ አይፈትንምና፤ እርሱ ራሱን ማንንም አይፈትንም። ነገር ግን እያንዳንዱ በራሱ ምኞት ሲሳብና ሲታለል ይፈተናል። ከዚህ በኋላ ምኞት ፀንሳ ኃጢአትን ትወልዳለች፤ ኃጢአትም ካደገች በኋላ ሞትን ትወልዳለች» (ያዕ. 1:13-15)።

ፈተና መሠረታዊ የተፈጥሮ ፍላጎቶቻችንን ይማርካል። እነዚህ ፍላጎቶች ክፉ አይደሉም፤ ነገር ግን በክፉ መንገድ እንድናሟላቸው በር ይከፍትልናል። መራብ ኃጢአት አይደለም፤ ዳሩ ግን ረሃብን ከእግዚአብሔር ፈቃድ ውጭ ማስታገሡ ኃጢአት ነው። ሰይጣን ለኢየሱስ ያቀረበው የመጀመሪያ ፈተና ይኼ ነበር (ማቴ. 4:1-4)።

«መሳብ» እና «መታለል» የሚሉ ሁለት ቃላት (ያዕ. 1:14) ከአደን ወይም ከዓሣ ማጥመድ ጋር ይዛመዳሉ፤ ይኸውም ከወጥመዱ ወይም ከዓሣ መንጠቆው ውስጥ የሚጨመረውን የመሳቢያ ምግብ የሚያመለክቱ በመሆናቸው ነው። እንስሳው (ወይም ዓሣው) ይህ የማቅረቢያ ምግብ በተቀመጠበት ወጥመድ አካባቢ ሲያልፍ ተፈጥሮአዊ ፍላጎቱ ወደዚያው ይስበዋል። ምግቡንም ለመብላት ሲሞክር ለወጥመዱ፣ ዓሣም ከሆነ ለመንጠቆው ይደረጋል። የዚህም ፍጻሜ በሞት ይደመደማል።

ሰይጣን ወጥመዶቹን ለአሮጌው ባሕርይ ማለትም ለሥጋ ምቹት በሚጥም መልኩ ያዘጋጃል። ይሁንና፣ ለመማረክ የተዘጋጀው ማባበያ በክርስቲያን ውስጥ ለሚገኘው አዲሱ መለኮታዊ ባሕርይ የሚጣፍጥ አይሆንም። አማኙ ለአሮጌው ባሕርይ ራሱን ከሰጠ ለመማረኪያው በመጎምጀት ኃጢአትን ይፈጽማል። ይሁንና፣ የአዲስ ባሕርይን ዝንባሌዎች ቢከተል መሳቢያውን ትቶ እግዚአብሔርን ይታዘዛል። «ነገር

ግን እላለሁ፤ በመንፈስ ተመላለሱ፤ የሥጋንም ምኞት ከቶ አትፈጽሙ» (ገላ. 5:16)።

ለኃጢአት ራስን መስጠት «የዲያብሎስ ልጆች» የመለያ ምልክት ነው (1ኛ ዮሐ. 3:10)። በቃላቸው አንድ ነገር ሲናገሩ በኑሮአቸው የተገላበጠሹን ያሳያሉ። ሰይጣን ውሸተኛና የውሸት አባትም ነው (ዮሐ. 8:44)፤ ልጆቹም ደግሞ ልክ እንደ አባታቸው ናቸው። «(እግዚአብሔርን) አውቄዋለሁ የሚል ትእዛዛቱንም የማይጠብቅ ውሸተኛ ነው። እውነትም በእርሱ ውስጥ የለም» (1ኛ ዮሐ. 2:4)። አንድ ሰው ክርስቲያን ሊሆንና ኃጢአት በመሥራት ሊቀጥል እንደሚችል አድርገው እንዲያስቡ በማሳመን የዲያብሎስ ልጆች የእግዚአብሔር ልጆችን ሊያስቱአቸው ይሞክራሉ። «ልጆች ሆይ፤ ማንም አያስታችሁ፤ እርሱ (እግዚአብሔር) ጻድቅ እንደሆነ ጽድቅን የሚያደርግ ጻድቅ ነው» (3:7)።

በዮሐንስ ዘመን የነበሩ የሐሰት አስተማሪዎች [ እንደ ዛሬዎቹ «መንፈስ ነን» ባዮች] ኃጢአት የሚተገበረው በሰውነት ላይ ስለሆነና ሰውነት የሚያደርገው ተግባር በምንም ዓይነት መንፈስን ስለማይገዳ፤ ክርስቲያን ስለ ኃጢአት መጪነቅ እንደሌለበት ያስተምሩ ነበር። እንዲያውም አንዳንዶች ሰውነት ኃጢአተኛ ስለሆነ፤ ኃጢአት መሥራት የሰውነት ተለምዶአዊ ተግባር ነው እስከ ማለት ድርሰው ነበር።

አዲስ ኪዳን ስለ ኃጢአት የሚሰጠውን እንዲህ ዓይነት የሞኝነት ገለፃ ያጋልጣል።

ቀድሞ ነገር «አሮጌው ባሕርይ» ሰውነት አይደለም። ሰውነት በራሱ አሮጌው የኃጢአት ባሕርይም ሆነ አዲሱ መለኮታዊ ባሕርይ ሊጠቀሙበት የሚችሉት ገለልተኛ ነገር ነው። «እንግዲህ ለምኞቱ እንዳትታዘዙ በሚሞት ሥጋችሁ ኃጢአት አይንገሥ፤ ብልቶቻችሁንም የዓመፃ የጦር ዕቃ አድርጋችሁ ለኃጢአት አታቅርቡ፤ ነገር ግን ከሙታን ተለይታችሁ በሕይወት እንደምትኖሩ ራሳችሁን ለእግዚአብሔር አቅርቡ፤ ብልቶቻችሁንም የጽድቅ የጦር ዕቃ አድርጋችሁ ለእግዚአብሔር አቅርቡ» (ሮሜ 6:12-13)።

የእግዚአብሔር ልጅ የአሮጌውን ተፈጥሮ ፍላጎቶች የሚያሸንፈው እንዴት ነው? በእያንዳንዱ ዕለት ሰውነቱን እንደ ሕያው መሥዋዕት ለእግዚአብሔር በማቅረብ መጀመር አለበት (ሮሜ 12:1)። የእግዚአብሔርን ቃል በማንበብና በማጥናት አዲሱን ባሕርይ ሊመግብ ይገባዋል። እግዚአብሔር በመንፈስ ቅዱስ እንዲሞላውና ክርስቶስን ለማገልገልና ለማስከበርም የሚያስችለውን ኃይል እንዲሰጠው መጠየቅ አለበት።

ክርስቲያን የቀን ውሎውን ሲያሳልፍ በውስጣዊ ሰውነቱ በመንፈስ ቅዱስ ላይ መደገፍ አለበት። ፈተናዎች ሲጠጉት ድልን ለመቀዳጀት ወዲያው ወደ ክርስቶስ መመለስ አለበት።

ወደ ክርስቶስ ከተመለሰ ከልቡ ያለው የእግዚአብሔር ቃል ከኃጢአት ይጠብቀዋል። «አንተን እንዳልበድል ቃልህን በልቤ ሰወርሁ» [መዝ(119)፡11]። በኃጢአት ከወደቀ ግን ወዲያውኑ ኃጢአቱን ለእግዚአብሔር በመናዘዝ ይቅርታ ማግኘት አለበት። ይሁንና፣ ኃጢአት መሥራት አስፈላጊው አይደለም። ሰውነቱን በውስጡ ላለው መንፈስ ቅዱስ በመስጠት ፈታኙን ለማሸነፍ የሚያስፈልገውን ኃይል ያገኛል።

መልካሙ ልምድ የእግዚአብሔርን የተስፋ ቃል መያዙ ነው፤ «ለሰው ሁሉ ከሚሆነው በቀር ምንም ፈተና አልደረሰባችሁም፤ ነገር ግን ከሚቻላችሁ መጠን ይልቅ ትፈተኑ ዘንድ የማይፈቅድ እግዚአብሔር የታመነ ነው፣ ትታገሡም ዘንድ እንድትችሉ ከፈተናው ጋር መውጫውን ደግሞ ያደርግላችኋል» (1ኛ ቆሮ. 10፡13)።

አንድ የሰንበት ትምህርት ቤት መምህር በታዳጊዎች ለተገነባው የተማሪዎች ቡድን፣ በክርስቲያን ውስጥ ስለሚገኙ ሁለት ባሕርያት ማለትም ስለ አሮጌውና አዲሱ ባሕርያት እያብራራ ነበር።

«አሮጌው ባሕርያችን ከአዳም የተላለፈውን ሊሆን፣ አዲሱ በሕርያችን ደግሞ የኋለኛው አዳም ተብሎ ከተጠራው ከክርስቶስ የተሰጠን ነው» ሲል ገለጸ። በ1ኛ ቆሮንቶስ 15፡45 የተጻፈውንም ለክፍሉ ተማሪዎች አነበበ፤ «እንዲሁ ደግሞ፡- ፈተኛው ሰው አዳም ሕያው ነፍስ ሆነ ተብሎ ተጽፎአል፤ ኋለኛው አዳም ሕይወትን የሚሰጥ መንፈስ ሆነ።»

ከታዳጊዎቹም አንዱ፣ «ይህ ከሆነ፣ በእኔ ውስጥ ሁለት <አዳሞች> አሉ ማለት ነው» ሲል ተናገረ።

«ልክ ብለሃል! የዚህ እውነታ ተግባራዊ እሴት ምንድን ነው?» ሲል ጠየቀ መምህሩ።

ከፍሉ ለአፍታ ጸጥ ብሎ እንደቆየ ከወደ ጥግ አንዲት እጅ ብቅ አለች።

«ይህ የሁለት አዳሞች አሳብ ፈተናን ስለመጋፈጥ ትልቅ ትምህርት ይሰጠኛል» አለ እጁን ያወጣው ተማሪ። ቀጥሎም፣ «ፈተና በሩን ሲያንኳኳ የመጀመሪያው አዳም ምላሽ እንዲሰጥ ከላክሁት በኃጢአት መውደቅ ነው። የኋለኛውን አዳም ከላክሁ ግን ድሉን አገኛለሁ» አለ።

እውነተኛ አማኝ ኃጢአትን ሥራዬ ብሎ አይለማመድም፤ አስመሳይ አማኝ ግን በውስጡ የእግዚአብሔር አዲስ ባሕርይ ስለሌለው ኃጢአትን ከመለማመድ የተሻለ ተግባር ሊከውን አይችልም። በተጨማሪም፤ እውነተኛው አማኝ ሌሎች ክርስቲያኖችን ይወዳል፤ ይህም በ1ኛ ዮሐንስ 3፡11-24 በዝርዝር ተገልጿል።

ይሁንና፤ እነዚህ ቃላት የተጻፉት እኔና አንተ የሌሎች ሰዎችን ሕይወት እንድንመረምር አይደለም። ይልቁንም፤ እነዚህ ቃላት በእስትንፋስ - እግዚአብሔር የተላለፉልን ራሳችንን እንመረምር ዘንድ ነው። እያንዳንዳችን በእግዚአብሔር ፊት በታማኝነት የሚከተሉትን ጥያቄዎች ልንመልስ ይገባናል።

1. በልቤ ውስጥ መለኮታዊ ባሕርይ አለ ወይስ ክርስቲያን ነኝ ብዬ እያሰመሰልሁ ነው?
2. ይህንን መለኮታዊ ባሕርይ በዕለታዊ የመጽሐፍ ቅዱስ ጥናትና በጸሎት አሳድገዋለሁ?
3. ማንኛውም ንስሐ ያልገባሁበት ኃጢአት ውስጠኛ ሰውነቴን አርክሶታል? ተናዝዜ ልተወው ፈቃደኛ ነኝ?
4. አሮጌው ባሕርይ አሳቤንና ፍላጎቴን እንዲቆጣጠር እፈቅዳለሁ፤ ወይስ የሚገዛኝ መለኮታዊው ባሕርይ ነው?
5. ፈተና ሲመጣ አብሬው እጫወታለሁ፤ ወይስ ከእርሱ እሸሻለሁ? ወዲያው በውስጤ ላለው መለኮታዊ ባሕርይ ራሴን እሰጣለሁ?

እውነተኛ የሆነ ሕይወት በእግዚአብሔር ፊት ስለ እነዚህ ዋና ጉዳዮችም እውነተኛ ነው።